

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKBABA

Seddi Çin!..

MARKONİ

SAYESİNDE RADYO

BÜYÜK BİR ADIM ATTI

2 BÜYÜK
YENİLİK

ELİPTİK OPARLÖR
PARAZİTLERİ BOĞUCU TERTİBAT

12 Ay Veresiye Satış

SAHİBİNİN SESİ

302 İSTİKLÂL CADDESİ. BEYOĞLU ve ACENTALAR NEZDİNDE

Ankara — Adana — Adapazarı — Antalya — Anteb — Aydın — Balıkesir —
Bandırma — Bursa — Denizli — Diyarbakır — Edirne — Alâziğ — Ereğli —
Eskişehir — Isparta — İzmir — İzmit — Kayseri — Konya — Lüleburgaz —
Malatya — Mersin — Samsun — Sivas — Trabzon — Van — Zonguldak — Zile

Perşembe
28 Nisan
1938
No. 225

AKBABA

Müessisleri: Yusuf Ziya Ortac — Orhan Seyfi Orhon
Abone: Yıllığı 500, altı aylığı 250 kuruş. Ecnebi: Yıllığı 1000, altı aylığı 500 kuruş

Telefon:
22129
Sayısı:
10 Kr.

Makine

Bu yaz, kısa etekler moda..

Yirminci asırdayız, malûm ya, makine ve sür'at asrı. Bizden evvelkiler karşı bütün üstünlüğümüzü, makineleşmekte buluyoruz. Artık sularımızı makine çıkarıyor, odalarımızı makine süpürüyor, arabalarımızı makine çekiyor, yünlerimizi makine eğiyor, çoraplarımızı makine dokuyor, yazılarımızı bile makine yazıyor, hesaplarımızı bile makine görüyor. Ziraat makineleşti, ticaret makineleşti, sanat makineleşti; Hattâ siyaset bile. Artık milletlerin kuvvetleri makineli ordularile ölçülüyor. Makineli toplarla, tüfeklerle, tanklarla, zirhlilerle, tayyarelerle.

Fakat bu makine insan saadetine ne ilâve etti? Dünya makinenin doğduğu siyasî, içtimâî, iktisadî buhranlar içinde çırpınıp durmaktadır. Şuursuz makine henüz bu ızdırapların çaresini bulacak halde değil. Açların ve işsizlerin sayısı eskisine nisbetle bir kaç milyon fazla. Hayat mücadelesi eskisinden daha çetin ve daha korkunç.

Anlaşıyor ki zekânın bu ucubesini kullanacak kadar tekâmül etmiş değiliz. Sık sık dizginleri elimizden kaçıyor ve bizim için hayırdan fazla şer işliyor.

Bugünkü cemiyette en korkulu halk düşmanı makinedir. An'aneyi yıkıyor. mukaddesatı çiğniyor, sınıfları birbirile boğuşturuyor. Çinde, insan katliâmı yapmakta, İspanyada sanat eserlerini parçalamaktadır ve biz kendi mahlûkumuzun isyanını acz ile, korku ile seyretmekten başka bir şey yapamıyoruz.

Makine, yirminci asır dediğimiz, bu ızdırap cehenneminin zebanisi oldu!

Ah, o makinesiz günler! Göge korkusuz bakan, havayı emniyetle tenef füs eden atalarımızın huzur içinde çıkırıklarını çevirdiği o mesut zamanları hasretle anıyorum!.

Orhan Seyfi

— Bak, kocacığım: Yeni elbisemi giydim.. Haydi beni bir yere götür...

— Çocuk bayramına götüreyim mi karıcığım?..

YENİ BİR MESELE

— Biliyor musun?... Bizde, her şey bir meseledir: Süt meselesi.. Su meselesi.. Yağ meselesi.. Yol meselesi.. Tifo meselesi.. Otobüs meselesi...

— Şey.. Mesele dedin de hatırıma geldi.. Et meselesi ne oldu?

— Ne olacak, mesele oldu!...

HİMMET PEHLİVAN

Pazar günkü güreşlerde, Himmet pehlivan Mülâyim pehlivanı bir hayli süzdükten sonra Eşref Şefik'e:

— Ağabey, dedi, gözüm kesmiyor bunu.. Dağ gibi herif!

Eşref Şefik:

— Ne çıkar, dedi, dağ gibi olsun.. Himmetülrical taklâulcibal!...

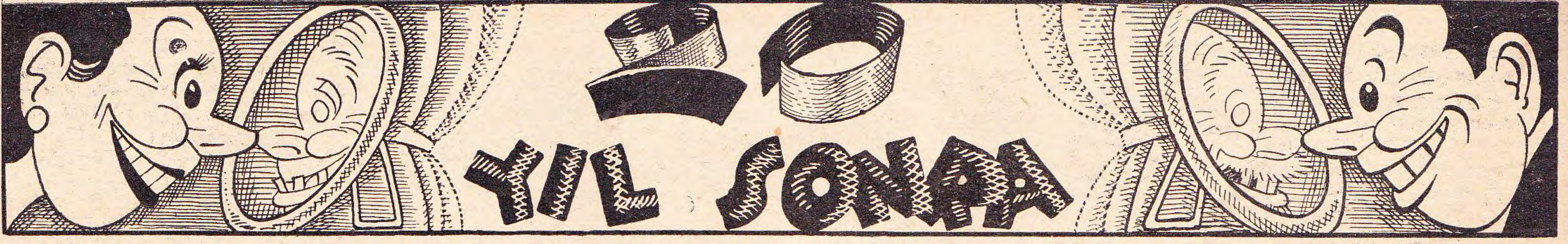
Fakat Himmet, bu arapça sözden bir şey anlamadığı için meydandan savuşmayı münasip gördü...

EMİNÖNÜ

Biri gazete okuyor, öbürü dinliyor.

Okuyan — Bay Prost'un plânına göre Eminönünden Sultanahmed, Süleymaniye camileri görünecekmiş...

Dinliyen — Aman birader, şimdilik yazın toz, kışın çamur görmiyelim kâfi!...

GEÇEN TEFRIKALARIN HÜLÂSASI :

Muharrir, bir akşam, yemeği biraz fazlaca kaçırmıştır. Sofradan kalkınca bir sıkıntıdır başlar; sonra da uyku bastırır. Kâbuslu bir gece geçirir ve o gece şu rüyayı görür:

* * *

Gözlerini açtığı zaman bakar ki Keriman Ece nabızlarını sayıyor.

— Neredeyim

Diye sorar, hastanede olduğunu öğrenir. O zaman akşamki vak'ayı hayalmeyal hatırlar.

— Demek ki şiddetli bir buhran geçirmişim, beni hastaneye kaldırmışlar!

Der, fakat Keriman Ece'nin sıhhati ile bu kadar alâkadar oluşuna mana veremez.

— Ben kimim? Haberim olmadan meşhur bir adam mı oldum? Necib Fazıl gibi istikbalde bütün dillere çevrilecek bir piyes mi yazdım! Yahya Kemal gibi gazellerimle edebiyata yeni bir ses mi getirdim? Yoksa İsmail Müştak gibi birdenbire lisaniyat âlimi mi kesildim?

Diye düşünür. Keriman Ece'ye sorar, o da:

— Ben Keriman Ece değilim, kızımı!

Der ve başdoktoru çağırmak için odadan çıkar. Muharrir, bir pencereden bakar, gözüne bir asma köprü çarpar.

— Burası Peşte olacak?

Der. Öteki pencereye gider, Eyfel Kulesi görünür.

— Burası Paris olacak!

Der. Bir başka pencereden de gözüne New - York limanile, meşhur Hürriyet Heykeli görünür. Fakat gördüğü asma köprü, Peşte'nin asma köprüsünden daha geniş; gördüğü kule, Eyfel Kulesinden daha yüksek; gördüğü liman New - York limanından daha büyük; gördüğü heykel de, meşhur Hürriyet Heykelinden daha muhteşemdir.

Birdenbire gözleri duvardaki takvime ilişir. 12 Mayıs 1938 olacağına, 23 Temmuz 1958.. Keriman Ece'nin kızından öğrenir ki: Burası Cerrahpaşa Hastanesidir, görünen asma köprü, Ali Çetinkaya tarafından, hükûmetin alacağına mukabil şirketlere yaptırılmıştır. Eyfel Kulesi, atlama kulesidir. Bunu Sabiha Gökçen kırdığı dünya rekorlarından kazandığı beynelmilel mükâfatlarla yaptırmıştır. New - York limanı, bizim serbest limanımızdır; Hürriyet Heykeli, Şükûfe Nihal heykelidir. Bu limanı, eski limancı Bay Hamdi yaptırmıştır. Bir gün sünger saydına karısıle beraber çıkmış, san'atkâr dalgalarından ilham alırken denizin dibinde bir inci tarlası keşfetmiştir. Heykel de Şehir Meclisi tarafından diktilmiştir.

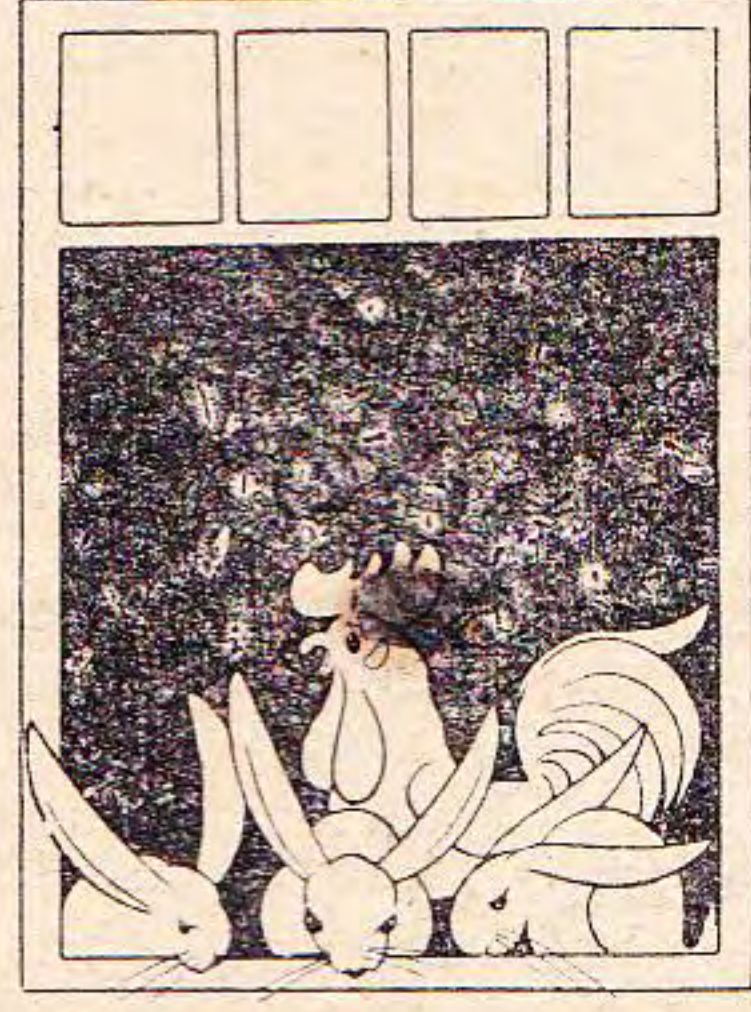
Tarih değişikliğine gelince: Muharrir, uyku hastalığına yakalanmış, yirmi sene hastanede yatmıştır. Nihayet hastane Başdoktoru Bay Tevfik Rüştü Aras, Ankara kedileri üstünde yaptığı tecrübelerle hastalığın serumunu bulmuş ve bu suretle kendisini kurtarmıştır.

Başdoktor muharrire; hastaneyi gezdirir, çıkarırken hayat sigortası olarak, Babîâlîde Kanaat Bankasından alınmak üzere bir çek verir.

Muharrir, Aksaraydan Lâleliye doğru yürümeye başlar. Baştanbaşa tamir edilmiş olan Harikzedegân Apartımanları nazarı dikkatini çeker, kapıcıdan öğrenir ki: Burası Tıp Fakültesi tecrübe hayvanlarına mahsus bir dairedir. İçerde fareler, tavşanlar, kediler, horozlar besleniyor.

Muharrir, geçmiş günleri hatırlıyarak içini çeker.

* * *

— Ah, bir zaman bu apartımanda bir daire kiralayabilmek için ne hararetle müzayedelere girmiştım!

gözlerimle pencereleri aradım. Acaba benim yattığım odanın sahipleri şimdi kimlerdi? Fareler mi? Tavşanlar mı? Horozlar mı? Kediler mi?

Kapıcıya:

— Bu daireler ne kadar güzel olmuş!

Dedim. Dudaklarını büktü:

— Fakülte idaresi burasını gayri sıhhi buldu. Yakında başka yere taşınacağız!

— Nereye?

— Pek iyi bilmiyorum ama, ya eski belediye binasına, yahut da Maçka palasa!

Lâleliden Beyazıda giden yol açtırılmıştı. Langaya doğru uzanan yangın yeri etrafı bahçeli beyaz köşklerle dolmuştu.

— Eski Lâleli çok büyümüş, çok güzelleşmiş!

Dedim.

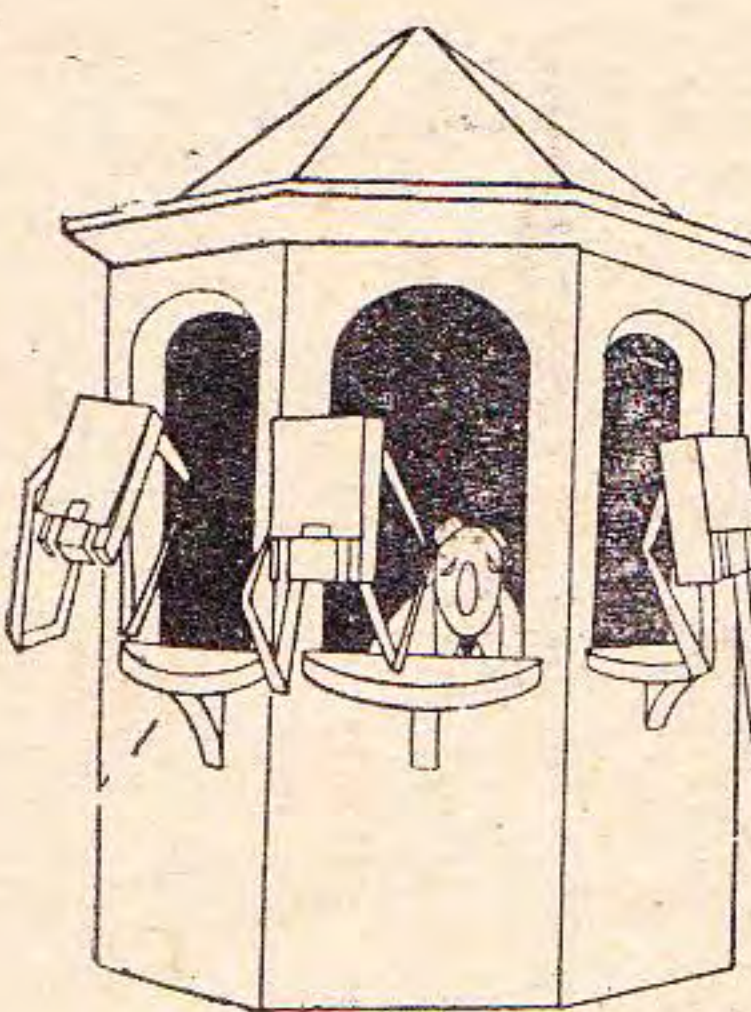
— Şimdi burası Lâleli değil!

— Nedir?

— Fakülte mahallesi.

Beyazıd meydanını on misli büyümüş buldum. Beyazıd havuzu küçük bir göl haline gelmiş, paraşüt kulesinin altından Süleymaniyeye doğru uzanıyor. Kapalı çarşı nazarı dikkatimi çekti. Bütün uzunluğunca kristal bir mahfaza içine alınmış. Her zelzelede yıkılacağından korkulan bu eski çarşı, şimdi güneşin ışıkları altında bir inci gerdanlık gibi parılıyordu.

ZARARSIZ BİR KAZA

Okçular başının eski dükkânları yıktırılmış. Yalnız orta yerde Bay Zeki Rızanın sık bir paraşüt barakası var. Çocuklar buradan kira ile paraşüt alıp atlama kulesine gidiyorlar. Kalabalığa ben de karıştım. Etrafımdaki küçükler benimle hiç meşgul değil. İstanbulspordan, Galatasaraydan, futbol, tenis maçlarından, atlama rekorlarından bahsediyorlar. Bu konuşmalar-

dan anladım ki paraşütle fena atlamanın en büyük tehlikesi nezle olmaktır. Galiba, kulenin methali bunun için aspirin, gripin ilânlarıyla dolu. Otuz kişi alabilecek kadar sık bir salona girdik. Küçüklerden biri düğmeye basınca yukarıya doğru hızla çıkmaya başladık. Ara sıra duvarlarda ışıktan satırlar yanıp sönüyor: Kule bar... Hava spor... Foto İstanbul... Atlama : 1... Beyazıd palas... Sine Kadri... Güneş spor...

Nihayet asansör durdu. Geniş bir koridora çıktık. Küçüklerden biri yanıma sokuldu:

— Fakat, sizin paraşütünüz yok!

Dedi.

— Evet, yok çocuğum!

Dedim.

— Atlamıyacak mısınız?

— Hayır, Allah esirgesin!

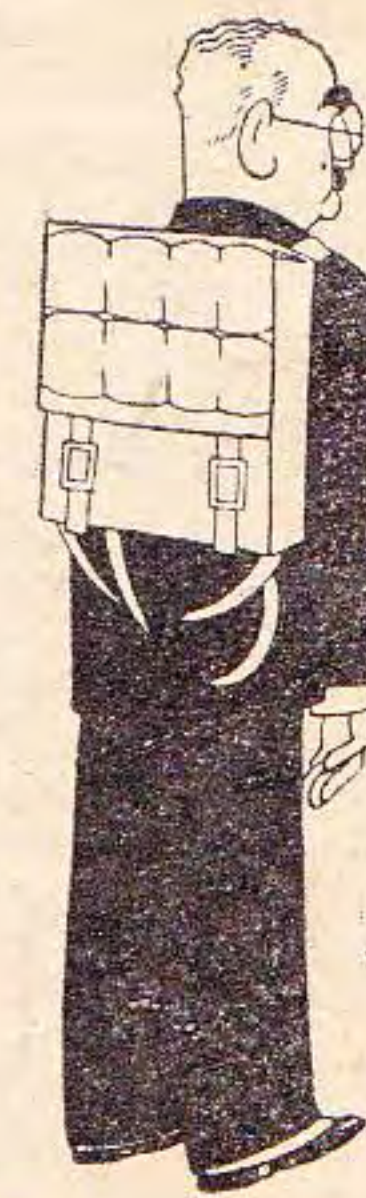
Hepsi etrafıma toplandı. Hayatında hiç paraşütle atlamamış bir adamı merakla seyretmeğe başladılar. Benim korkum onları son derece eğlendiriyordu. Aralarında bir müzipliğe karar verdiklerini hisseder gibi oldum. Bir tanesi en masum tavrile:

— Öyle ise, siz de bizi seyredersiniz!

Dedi.

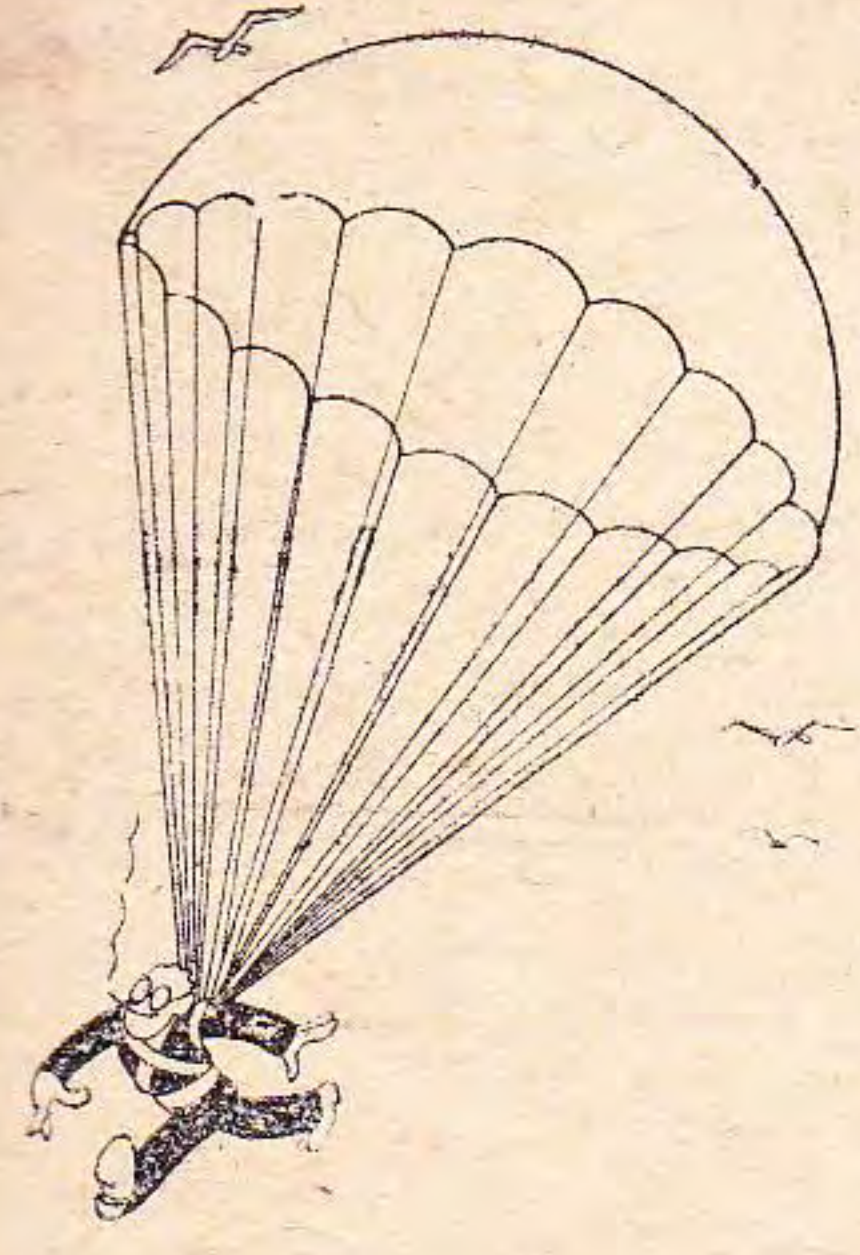
— Peki, seyrederim, çocuğum!

— Fakat terasa paraşütsüz çıkılmaz, size bir paraşüt bulalım!

İtiraza zaman bırakmadan sırtıma bir paraşüt geçirdiler; terasa çıktık. Yüksekliğin verdiği bir baş dönmesi içinde, ayaklarım kayıp düşecekmişim gibi geliyordu. Çocuklar atlamayı teklif ettikçe gösterdiğim şiddetli itirazlar karşısında gülmeden katılıyorlardı. onlar, tıpkı denize atlıyanlar gibi

akrobatik sıçrayışlarla kendilerini havaya bırakıyorlardı. Aşağı inenler tekrar asansöre binip yukarı çıkıyorlar, yerle kule arasında bir atlama zinciri hiç durmadan dönüyordu. Biraz cesaretlenip terasın kenarına doğru yanasayım, dedim. Dört, beş çocuk bir olup ansızın beni itivermesinler mi? Teker meker havaya yuvarlandım. İmdad mı çağırmak, şahadet mi getirmek, ne yapmak lâzım geleceğine karar veremedim paraşüt kendi kendine açıldı ve ben çocukluk rüyalarımnda uçtuğum gibi havaya asılı kaldım. Sonsuz bir zevk içinde, yavaş yavaş iki tarafa rakederek yere doğru inmeğe başladım.

Ayaklarım, o dakikada, en yüksek başların bile bir kaç yüz metre üstünde idi. Dünyaya yüksekten bakmanın emsalsiz keyfi içinde koltuklarım kabardıkça kabardı...

Eğer, herkesten üstün olmanın gururu da buna benziyorsa, Ey bizden büyük olanlar, ey Yunus Nadi ve ey Yakup Kadri size hak veriyorum!

Yere indiğim zaman, çocuklar şakalarından kızıp kızmadıgımdan mütereddit yanıma sokuldular. Otomatik paraşütle atlamanın hiç bir tehlikesi olmadığını anlattıktan sonra:

— Bir yerinize bir şey oldu mu?

Diye sordular.

— Hayır, dedim, yalnız bir parçacık ahlâkım bozuldu, o kadar!

KAPALI ÇARŞI

Kapalı çarşının cazibesi beni kendisine doğru çekti. Beyazıt kütüphanesi spor klübü olmuş. Kütüphane müdürü allâmei şehir Bay İsmail, Ziraat Enstitüsünde Ankara kedisi yetiştirmeğe memur edilmiş. Sahaflar çarşısı kaldırılmış. Eski sahafların ne olduğunu öğrenmek istedim; fakat bu kelimeyi bir bilene rast gelemedim.

Çarşının kristal mahfazası yakından daha muhteşem görünüyordu. Bunu. (Camiş) reklâm için yapmış. Rivayete bakılırsa «Acayibi seb'ai âlem» in sekizincisi sayılıyormuş. Bu sayede Türkiye'de dünyanın her tarafından milyonlarca seyyah geliyormuş. Kapalı çarşının yeni ismi: Kristal çarşı. Doğrusu bu isim çok yerinde. Çünkü çarşının sade mahfazası değil, içindeki dükkânlar da baştan başa kristal. Üç yüz, beş yüz, bin mumluk elektrik ışıkları altında burası âdeta bir masal dünyasıydı. Vitrinlerdeki taş parçaları kıymetli mücevherler gibi parlıyor. Burada bir şeyi on misline almamak imkânsız. Vakıa pazarlık yasak, aldatmak yok, dükkân sahipleri dürüst adamlar. Fakat bu ışık öyle bir hilebaz ki aldanmamak kabil değil!... Adı bir cep aynası almak istedim. Şa'saası gözlerimi kamaştırdı. Fıatını sormaya cesaret edemedim yerine bıraktım. Bütün dükkânlardan birbirine geçiliyor. Ara yerde duvar, bölme falan yok. Bir dükkân sahibine bunun sebebini sordum:

— Buradaki esnaf Selânikli vatandaşlardır, dedi, aşağı yukarı hepimiz birbirimizin akrabası olduğumuz için lüzum görmüyoruz!

NURUOSMANİYEDE

Çarşıdan Nuruosmaniye'ye çıktım. Etraf açılmış, eski dükkânlar yıktırılmıştı. Cami bütün güzelliğiyle göze çarpıyor. Kayyuma sordum:

— Camie gelenler pek az galiba?...

— Evet, dedi, pek az. Belli başlı iki kişi var: Biri Bay Velid, öteki Bay ressam Şevket. Birincisi gazetecilik zamanında kazaya bıraktığı namazları kılmaya gelir, öbürü de meclisin tatilinde sehpasını şu köşeye koyar, caminin resmini yapar.

Şerefeler parıl parıl parlıyor, mermer taşların cilâlı satırlarına karşısındaki manzaralar aksediyordu.

— Camilere çok iyi bakılıyor!

Dedim.

— Evet, çok iyi bakılıyor. Allah için söylemeli, Bay Cemal Reşit diyanet işleri reisi olduktan sonra, bütün camileri ihya etti.

— Cemal Reşit diyanet işleri reisi midir?

Hayretle yüzüme baktı.

— Değil mi ya?!... Bize de öyle bir zat lâzımdı. Ruhunu tam bir müslüman, ırfanı tam bir frenk. Şarka âşık, Garba hayran. İşinde son derece titiz davranıyor. Ehliyeti, liyakati olmıyanlara vazife vermez. Meselâ müezzinlerimiz hakiki birer tenordur. Ezan okurken küçük bir falso yapanları derhal azleder. Bütün camilere kalorifer koydurdu. Kapılardan kalın çuha perdeleri kaldırdı. Turnikeli kapılar taktırdı. Tavan süpürgeleri yasaktır, tozlar elektrik süpürgesile alınır. Her sabah alemler, parmaklıklar, tokmaklar Vimle parlatılır, cemaat çıktıktan sonra pulvarizatörle hava tasfiye edilir. Her kandil ve her bayram mutlaka başka bir camie gider, tehlipleri müezzin mahfelinden elindeki değnekle idare eder.

— Artık operet yapmıyor mu?

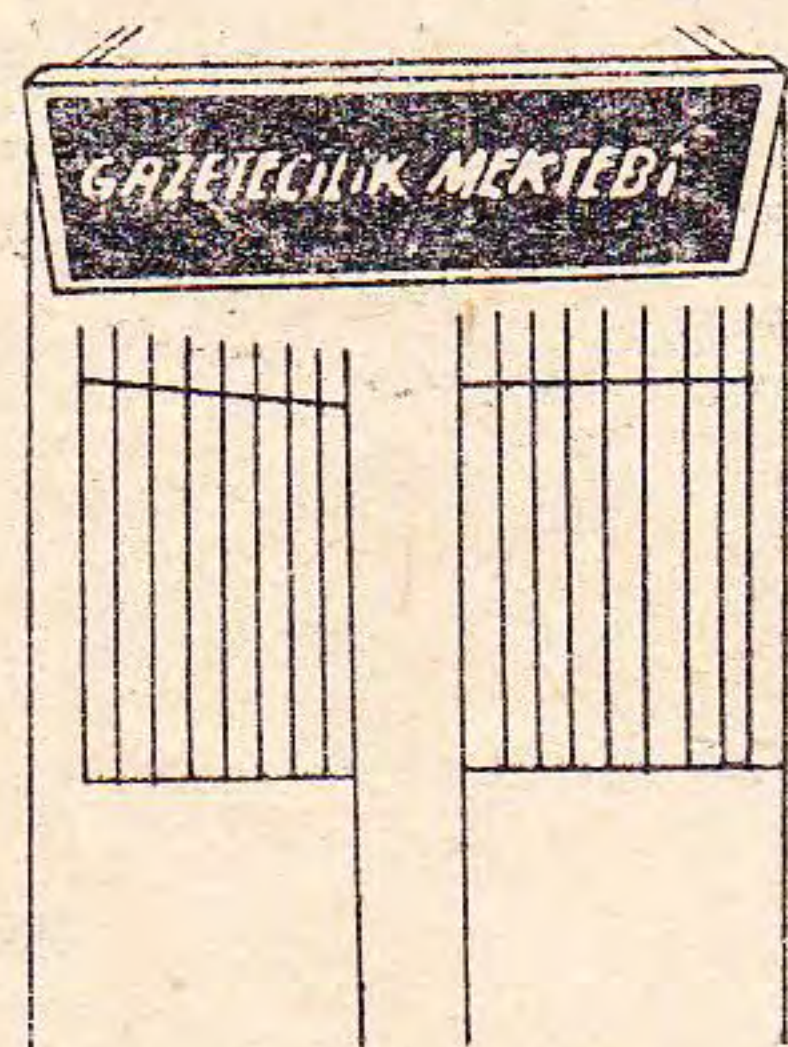
Canı sıkılmış bir tarzda kaşlarını çatı:

— Hayır, yalnız ara sıra kardeşile birlikte dini (mister) ler yazıyor. Bunları imamlar, hatipler ve müezzinlerden mürekkeb bir heyete sık sık temsil ettiriyor. Sormak istediğiniz başka bir şey var mı?

— Bari Arapça da öğrendi mi?

— Mükemmel, dedi, her gün Ömer Rızadan ders alıyor!

GAZETECİLİK MEKTEBİ

İkbal kiraethanesi, arkasındaki Vezir hanı ile beraber ortadan kalkmıştı. Eski Düyunu umumiye binası uzaktan yepyeni görünüyor. Yanına gittim. Kapısında şu kocaman levha gözüme çarpı: Gazetecilik mektebi. Başımı uzatıp içeriye bakayım derken bizim eski meslekdaş Burunsuz Tefikle burun buruna geldik.

— Mektebe kaydolmağa mı geldin?

Dedi.

— Hayır, mektep hakkında malûmat almaya. Sen burada ne iş yapıyorsun?

— Hiç, ne iş yapacağım, mubassırlık.

— Talebeler çok mu?

— Kum gibi.

— Kimler bu mektebe devam ediyor?

— Kimler olacak a birader, başka mesleklerde dikiş tutturamıyanlar.

— Bana biraz mektebin teşkilâtından bahseder misin?

— Peki, sor da söyleyim.

— Burada ne dersler okutuluyor? profesörler kimlerdir?

— Ayol senin de dünyadan haberin yok. Burada gazeteciliğe ait bütün dersler okutulur. En başta idare ve tasarruf dersi. Bunu mektep ilk açıldığı gündenberi Halil Lûtfi okutuyor.

— İyi mi okutuyor?

— Talebeler çok istifade ediyor, ama biz zarardayız.

— Neden?

— Ne yapıp yapıp bizi ucuza çalıştırmamızın yolunu buluyor.

— Başka

— Siyasî icmal dersini Muharrem Feyzi Togay okutuyor. Muharrirlikten çekildikten sonra yalnız bu işle uğraşıyor.

— Tanırım çok malûmatlıdır. Talebeleri her halde kendisinden memnun olacak.

— Değil. Hepsinin canını çıkarıyor. Eski muharrirlik günlerinin intikamını almak için vaktile yazdığı siyasî icmalleri harfi harfine ezberletiyor.

— Ey, başka?

— Polemik dersi Hüseyin Cahidde. Malûm ya, o yine zengin oldu. Yine baş üstünde. Dersini bedava okutuyor ama, galiba biraz politika karıştırıyor!

— Başka?

— İade dersini Hakkı Tarık okutuyor.

— İade dersi nedir?

— Gazete iadelerini ne yapmalı? Kimlere satmalı? Bir gazeteden azamî kaç kese kâğıdı çıkabilir. Biliyorsun ya, o gazetecilikten çekildi. Fakat bu dersi okutacak bütün dünyada ondan daha ehliyetli kimse yoktur.

Başmakale dersini Asım Us okutuyor.

— Bu ders nedir?

— Bu ders her hangi bir vak'adan bir başmakale çıkarmayı öğretir. Meselâ, şimdi benimle senin konuştuğunu görse sınıfta hemen bundan bir başmakale çıkarıverir.

Propaganda dersi Yahya Kemal'dedir. Bunun da ne olduğunu bilmiyor musun?

— Hayır!

— Ayol sen gel de biraz bu dersi oku! İsmi tanılsın, rağbet kazan, adam ol! İşte zil çalıyor, ben gidiyorum, başka zaman yine görüşürüz!

(Arkası var)

GÖZLERİ AÇILAN KÖR!

Yazan : YUSUF ZİYA ORTAÇ

(Sahneye kılığı kıyafeti düşkün bir adam gelir. Boynu bükük, traşı uzamış, yüzü yorgun... Yalnız göz bebeklerinde canlı bir azamet var... Düğmeleri ilikli ceketinin önünde, ellerini saygı ile kavuşturur ve etrafı istihfafla süzer.)

Sayın bayanlar, sayın baylar!

Bendeniz, üç yıldır, dünyası zindan olmuş bir körken, gözleri, tababetin mucizesile açılmış bir fen kurbanıyım!..

Evet muhterem dinleyicilerim, ağzımdan yanlış bir tabir kaçtı sanmayınız.. [Kelimleri heceliyerek tekrarlar] Bir.. fen.. kur.. ba.. nı.. yım!..

Gözlerimi nasıl kaybettiğimi uzun uzadıya anlatmağa hacet yok: Fabrikada bir infilâk oldu, sonsuz bir geceye gömüldüm.. Fakat, fennî bir tecrübeye sönen gözlerimin gene fennî bir tecrübe ile açılması mukaddermiş.. Gazetelerde okumuşsunuzdur elbet: Hayata gözlerini kapıyan ölülerin hadekaları körlere aşılanarak gözleri açıyormuş!

İşte, bendeniz de bu ameliyat sayesinde kaybettiğim dünyaya tekrar kavuştum...

Hastaneden çıkıp ta kör değneğini elimden atınca, beni dimağımın reh-

berliği ve ayaklarımın alışkanlığı evime kadar kolayca götürdü.. Fakat, parmaklarımı kapının tokmağına uzatırken durakladım.. Tuhaf şey.. Bu kapıyı ben nekad ar iyi tanırım.. Tam otuz beş yıldır, her akşam evime oradan girmiyor, her sabah oradan çıkmıyor muydum?.. Hattâ, bu tokmağı hususî bir nota ile çalışım bile vardı: Tık tık.. tık tık.. tık tık tık!.. Fakat, ellerimin, parmaklarımın, kulağımın, hafızamın, bütün benliğimin tanıdığı bu ihtiyar kapıyı gözlerim tanımıyor du.. Benim evimin kapısı diye, şimdi gözbebeklerimde yaşıyan kapı nekad başka bir kapı idi: İki kanadı nefli çelikten, etrafı mermer çerçeveli ve kabartma bronz zilli bir kapı!..

Aman yarabbi.. Tekrar dünyayı görmenin sevincile çıldırıyor muydum acaba?..

Alnımda korkunun soğuk terleri boncuklandı.. Büyük bir gayretle gözlerimi sımsıkı yumarak eski kör oldum ve bu bir saniyelik karanlık içinde, elimin alışkanlığıla tokmağı tutup çaldım: Tık tık.. tık tık.. tık tık tık!..

İçeriden karımın on beş senelik sesi geldi: Kim o?..

Bak hele .. Ben hastanedeyken gene kendisini üşütmüş.. Gene nezle olmuş..

Kuru bir sesle: Aç, dedim... Benim, ben..

Merdivenlerde telâşlı koşuşmalar, sevinç çığlıkları oldu ve kapı ardına kadar açıldı...

Bu ne?.. Bu kır düşmüş saçları dar madağınık, boynunda tülbent bağlı, kansız çehreli kadın da kim?..

Gözlerim, henüz kuaförden çıkmış, şakaklarında, ensesinde altın lüleler parlıyan, çekik gözlü, ateş dudaklı bir yüz arıyordu...

Karımın sevinçle açılan kolları boşluğu kucakladı. Taşlığın ıslak havası içinde sendeliyerek geri geri çekildim..

Evet, bu Zehra'dı.. Benim karım.. On beş yıllık karım.. Onu, gözlerim körken bile tanıyordum.. Nefesinden, kokusundan, hattâ adım atışından.. Fakat, gözlerim onu bilmiyordu.. Gözlerim onu tanıyordum.. Gözlerim onu hiç görmemişti!..

Gözlerimin gördüğü, gözlerimin bildiği, gözlerimin tanıdığı, o genç, o gü-

Seyyah — Allah Allah.. Bir de bize: «Türkiye ziraat memleketidir!» diye öğretmişlerdi!..

zel, o sarışın kadını ise ben hiç görmemiştim, ben hiç bilmiyordum, ben hiç tanımiyordum!..

Karım, benim bu şaşkınlığımı heyecanıma vermiş olacak.. Sesini çıkar-
madan yavaş yavaş, bir gölge sessiz-
liğile yanıma sokulup, elimi tuttu..

Onu görebilmek, tanıyabilmek için
gözlerimi yumdum.. ve bu sun'î kör-
lük içinde iki eski dost, iki eski âşına,
on beş yıllık karı koca, merdivenler-
den yukarı çıktık, odamıza girdik!

Odamız!.. Aman yarabbi, bu oda
benim odam mıydı?.. Gözlerimi açar
açmaz kendimi içinde bulduğum yeri
nazarlarım hiç tanımiyordu: Şu demir
karyola da nedir?.. Şu yaldızları dö-
külmiş eski çerçevenin içindeki çö-
kük suratlı, mahzun bakışlı herif de
kim?.. Şu eski konsola, şu sırları dö-
külmiş aynaya bakın?.. Ya şu duvar-
daki ud!..

Benim odam bu mu?.. Hayır.. Be-
nim gözlerimin tanıdığı odada ayak
seslerini halılar emer.. Benim gözleri-
min tanıdı odada böyle beylik hasta-
ne karyolası değil, yanyana, yayvan,
iki japon çiçeği karyola vardır.. Baş
ucunda radyo, telefon, şık bir gece
lâmbası ve yaldızlı, maroken cildler-
le dolu küçük bir etajer...

Birdenbire gözlerim aynaya ilişti ve
acı bir çığlıkla geri geri çekildim: Şu
duvardaki yaldızları dökülmüş eski
çerçeve içinde pinekliyen çökük su-
ratlı, mahzun duruşlu fotoğraf, şimdi
aynanın içinden bana bakıyordu?.. Bu
adam, bu kılıksız, bu suratsız, bu sıh-
hatsiz adam bendim, ha?.. Hayır!.. İm-
kânı yok!.. Benim gözlerim kendisini
tanımaz mı hiç?.. Benim tanıdığım, be-
nim gözlerimin tanıdığı ben: Yüzünde
pembe bir tebessümle sıhhatin güldü-
ğü tombul bir çehredir.. İpek yakasın-
dan gerdanı taşan mes'ud bir çehre...

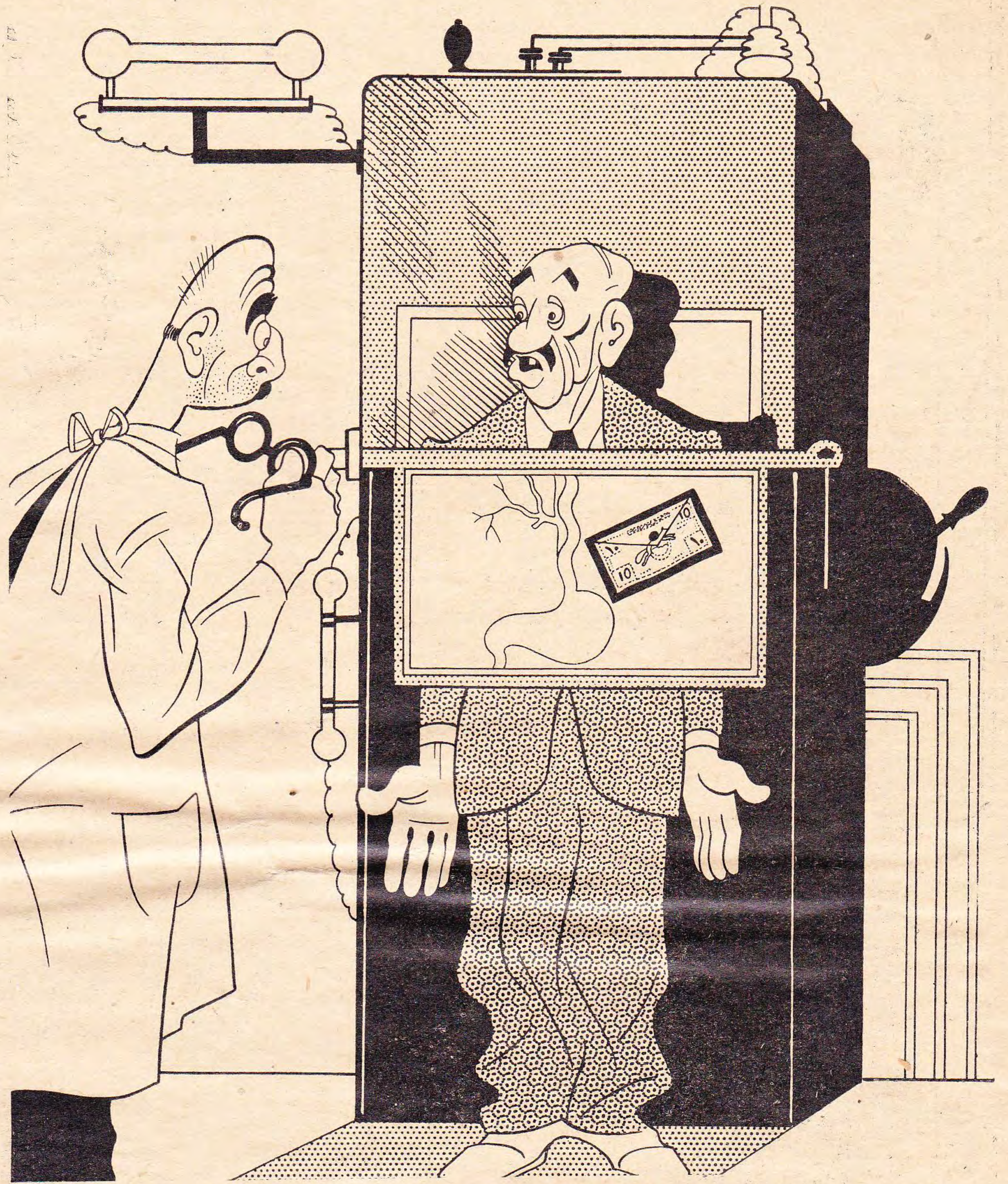
Fakat, gözlerimi kapar kapamaz, ha-
fızamın karanlıklarında, içinde bulun-
duğum yoksul oda ve duvarda resmi-
ni, aynada aksini gördüğüm yorgun
adam derhal canlandı: Evet, bu benim
odamdı ve o bendim!..

Artık, bir vücutta iki hayat yaşıyor-
du: Gözlerini kapayınca, kırk yıllık
mazisile ben.. Gözlerini açınca, ken-
di kendisinin yabancı ben!..

Nasıl?.. Hakkım yok muymuş?.. Ben
bir fen kurbanı değil miyim?..

Bana, benim kör gözlerime ölen bir
adamın gözlerini aşılayan fen yalnız
bir şey düşünmüş: Bana dünyayı gös-
termek!

Nesim Rıza

— Aman doktor, yüzün sapsarı kesildi.. Ellerin titriyor.. Fena bir şey
mi gördün?..

— Evet azizim, fena.. Çok fena.. Cüzdanınızda yalnız bir on liralık
var... Halbuki ben yirmi beş liradan aşağı röntgen yapmam!..

Fakat gösterdiği dünya kimin dün-
yasıdır?.. Benim kırk yıllık dünyam
mı?.. Hayır!.. Sahibi kim bilir şimdi
hangi selvinin gölgesinde yatan o
mes'ud, o zengin gözlerin dünyası!

Düşünüyorum da bir türlü karar ve-
remiyorum: Hangimiz daha bedbahtız?
Bu gözler mi, yoksa ben mi?..

Ben, bu yaştan sonra, kırk yıllık fa-
kir yuvamı, fakir hayatımı yadırgar
oldum.. Bu gözlerse, saadet içinde ka-
pandıktan sonra, hiç aşinası olmadık-
ları benim yoksul vücudumda, benim
yoksul muhitimde tekrar dünyaya açıl-
dılar!

Şimdi, âdeta gözlerimden utanıyor,
onlara kendi fıkarcılığı, kendi sefa-
letimi göstermemeğe çalışıyorum...

Gözlerime gelince, onlar, sanki ben-

den öğreniyorlar ve ben içimden: «Hay
kör ol!..» diye beddua ederken, onlar
da: «Keşki kör olsaydık ta bugünleri
görmeseydik!» diye yumuluyorlar!

Yusuf Ziya ORTAÇ

.....

DOSTLUK !

Uşak, pürtelâş içeri girdi:

— Efendim, sizi telefonda çağırıyor-
lar.

Bay, elindeki sigaranın külünü sil-
kerek sordu:

— Kim acaba?

— Her halde samimî dostlarınızdan
biri olacak!

— Nereden biliyorsun?

— Efendim, telefonda bendenizi za-
tâliniz zannederek: «Sen misin koca
katır?» dedi!

G İ B İ

Dün kırlarda dolaştık Şirinle Ferhat gibi,
Aşk içimde açıldı bir alev kanat gibi!

Koştuk, zıpladık, güldük yemyeşil çayırarda
Dizginini koparmış bir kışniyen at gibi!

Her elele değdikçe, her göz göze geldikçe
Kalbimiz çarpıyordu kurulmuş saat gibi!

Dünyada hiçbir şeyin lezzeti yok, anladım:
İlk öpüsün verdiği bayıltıcı tat gibi!

Su cimenden sedirler, şu çayırdan döşekler,
Evdeki karyoladan, şezlongdan rahat gibi!

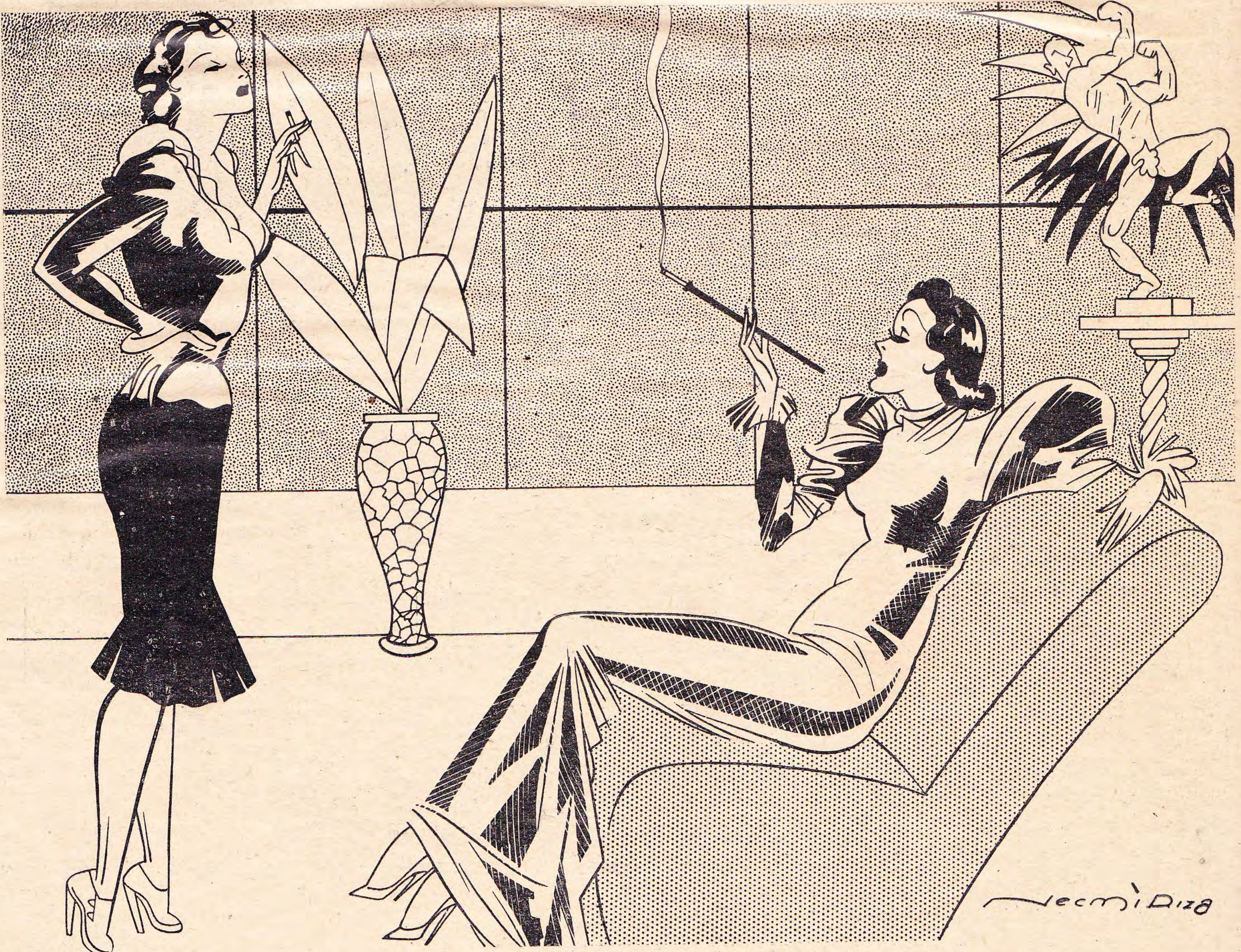
Yeşil cibinlikleri yere sarkan ağaçlar
Bir şeyler fısıldıyor: «Gel, altımda yat..» gibi!

Dağ başka, deniz başka, gün başka, gece başka,
Bu çapkınla yaşamak bir başka hayat gibi!

Dolandıkça kollarım ince, kıvrak beline,
Kekeliyor: «İstemem.. yapmayın fakat..» gibi!

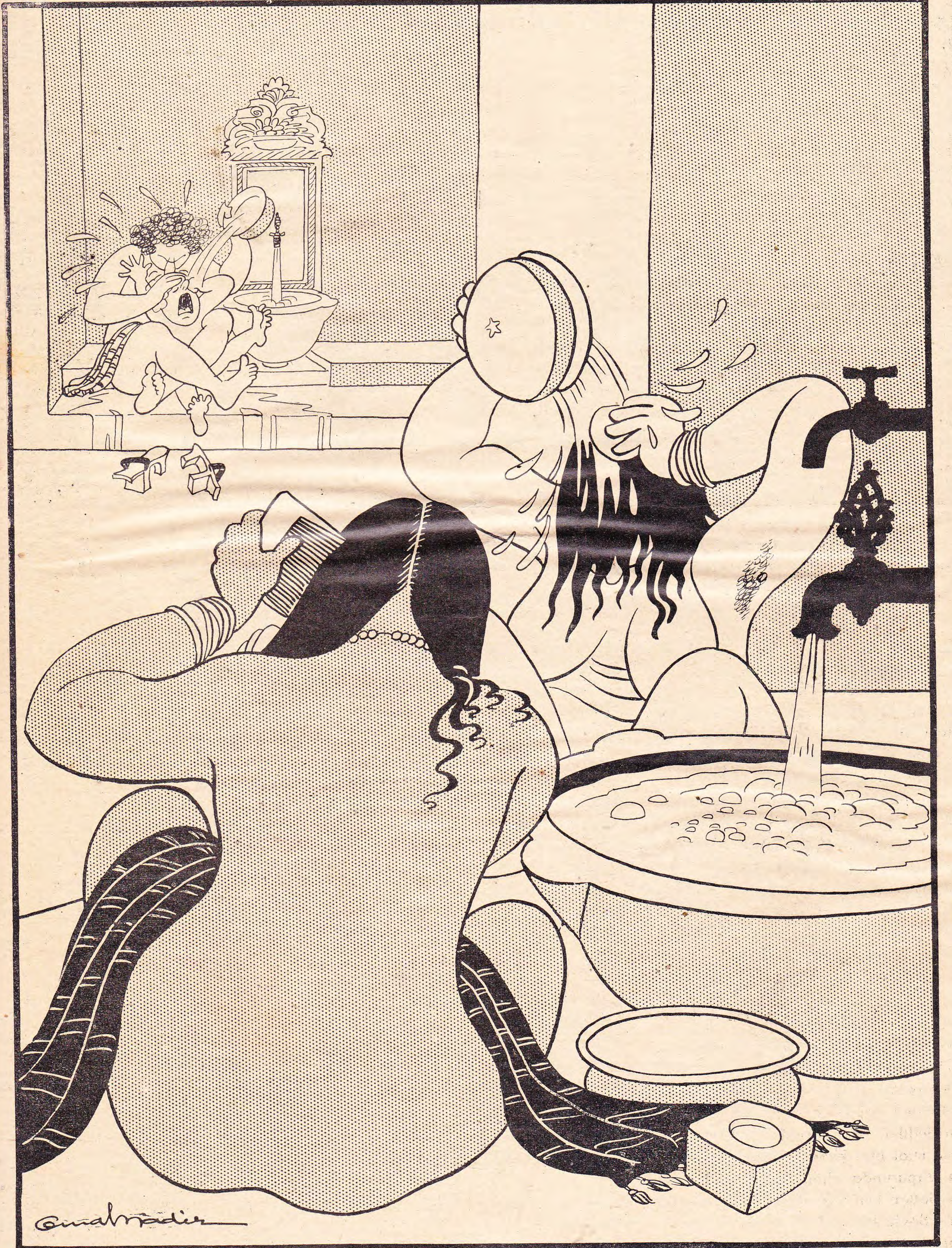
Beni uslandırmazsa bu ürkek yalvarışlar,
Yanağımı oksuyor elleri tokat gibi!..

ORTAÇ

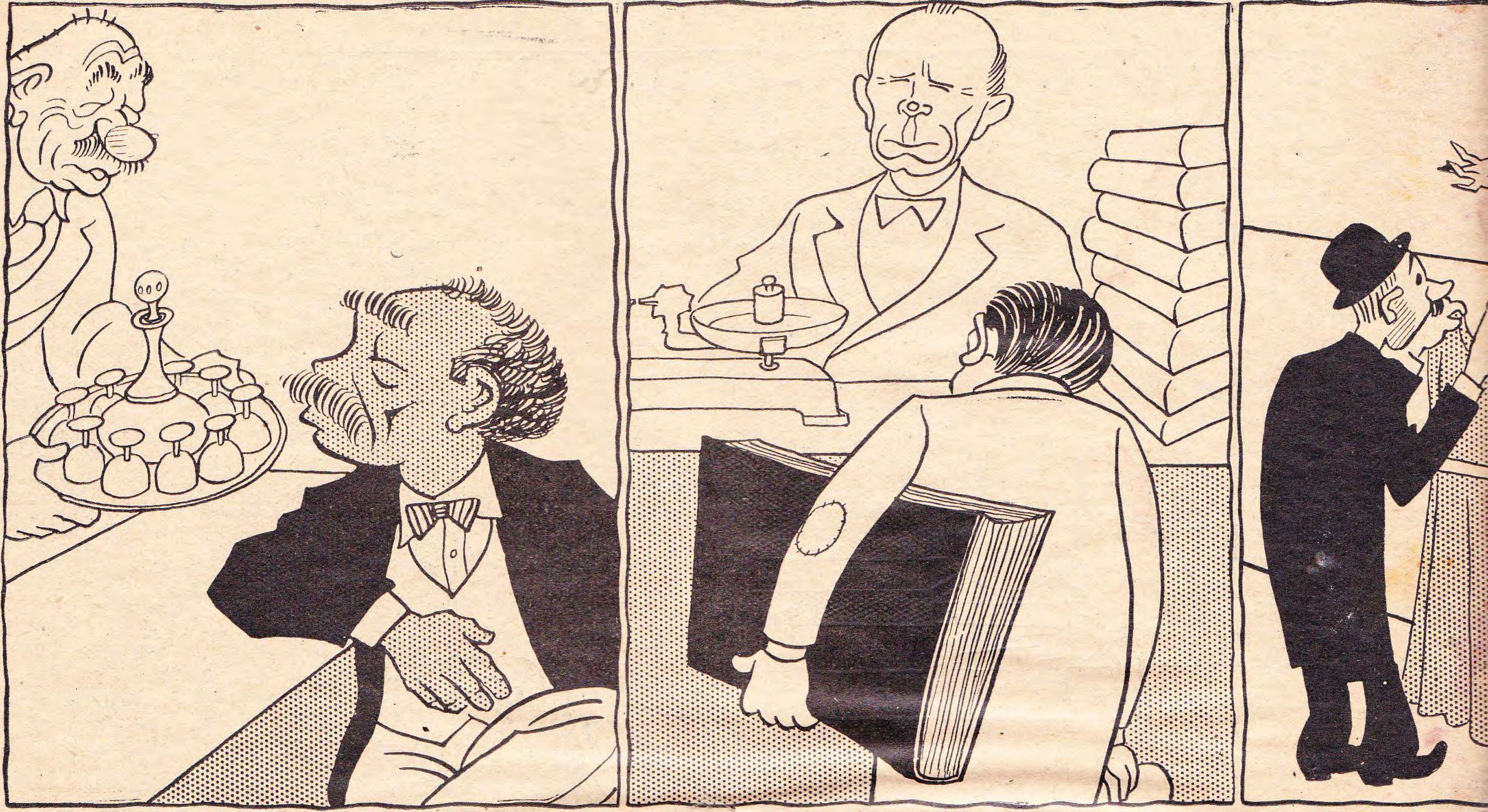

- Benim varacağım adam: Dur dediğim yerde durmalı, yürü dediğim yerde yürümeli...
- Anladım.. Bir şoförle evlenmek istiyorsun!..

Belediye eski hamamları tamir ederek fıkaranın bedava yıkanmasını temin edecek..

— Gız Fadime yeter.. Biraz daha yıhanırsan, gocan, seni tanımayacak !..

Avni Yağız — Aman babacığım, şunu doldur da getir, ne istersen vereyim!..

Selâmi İzzet — Mecmua koleksiyonu mu?.. Kilosuna on kuruş veriyoruz!

Refika Hulûsi B — modası.. Beş para e

SON TREN

Dört beş arkadaşlılar. İçlerinden biri Avrupadan yeni gelmişti:

— Seyahat çok nefis şey! diyordu. İnsan öyle tuhaf vak'alara tesadüf ediyor ki, olur şey değil! Bilhassa istasyonda çok garip şeyler oluyor.

İçlerinden biri söze karıştı:

— Tuhaf bir macera yapmak için, dünyanın öbür ucuna gitmeğe hacet yok. Ben geçen sene bir gece Pendîğe gidecektim. Başımdan emsalsiz bir macera geçti.

— Vagonda bir kadın mı yakaladın?

— Trende uyuya mı kaldın?

— Biletini mi düşürdün?

— Hayır, hiç biri değil. Bakınız anlatayım: Ben geceleri katiyen sokağa çıkmam. Hele Pendikten İstanbul'a inmek hatırımdan bile geçmez. Bir gün arkadaşlar ısrar ettiler. Saat birde Köprüden vapur var, son trenle gidersin dediler. Hatırlarını kırmadım, kaldım saat bire kadar, gezip eğlendik. Bir vapurunda idim. Cumartesi akşamı olduğu için vapur hıncahınç doluydu. Şöyle bir köşeye sığındım. Haydarpaşaya gelince de ezilmemek, itilip kakılmamak için en son çıktım. Fa-

kat tevekkeli sona kalan dona kalır dememişler! Dört vagon ve bir lokomotiften ibaret olan son tren taşmaca dolmuştu. Dört vagon, yolcuların hepsini istiap edemediğinden, tramvay usulü, sahanlıklarda bile adam vardı.

Aldı mı beni bir düşünce! Ne yapacaktım şimdi? Gece seyranlarına alışmadığım için uykusuzluktan ölüyordum. Feneryoluna kadar bile ayakta gitmek işime gelmiyordu.

Birdenbire gözlerimin içi güldü, hemen son vagona yaklaştım ve kemali ciddiyetle, tren memuru imişim gibi, sert bir sesle haykırdım:

— Bu vagon gitmez efendiler!... Öbür vagonlara geçiniz!

Boğuk homurtular duyuldu, kumpanyaya küfredenler oldu, fakat çaresiz kalktılar, öbür vagonlara sığındılar.

Abdiâciz, bomboş vagona kuruldum. Köşelerden birine yerleştim, gözlerimi kapadım.

Pendîğe kadar rahat rahat gidecektim.

Kampana çaldı, düdüğü öttü.. Tren kalkıyordu...

Ben trenin kalkmasını beklerken, vagona başı kasketli bir memur geldi:

— Bu vagonun gitmiyeceğini siz mi söylediniz?

— Evet, ne olmuş?

— Daha ne olacak? Vagonları birbirine rapteden makasçı sizi yeni bir memur sanmış, sözünüze kanmış, bu vagonu bağlamamış... Sizin için mesele yok, siz geceyi burada geçirirsiniz, fakat idareye ben ne cevap vereceğim!

Memur hiddetle çıkıp gitti. Pen pencereden iğildim, uzaklaşan trene ağzım bir karış açık, baka kaldım.

Karga

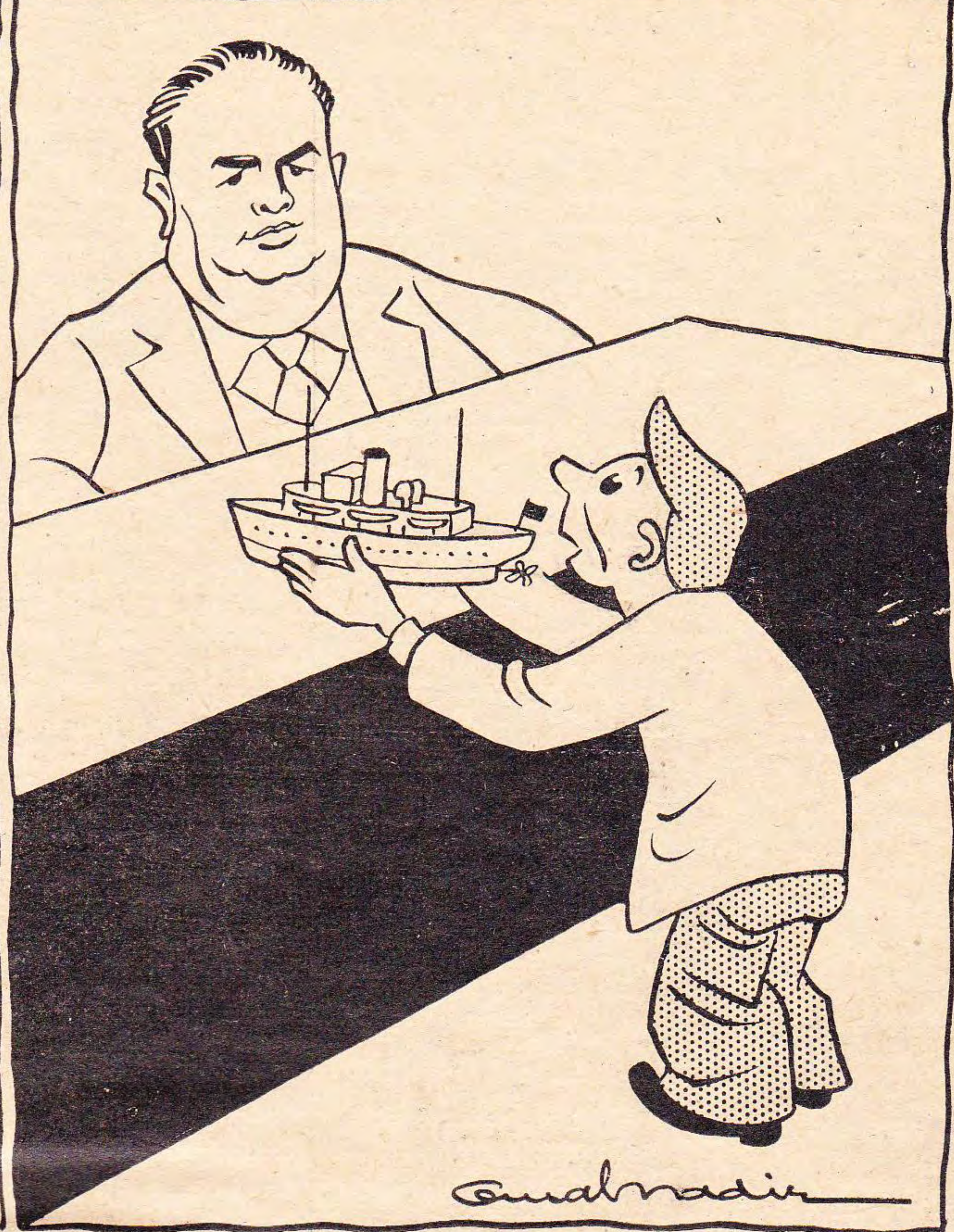
ASRÎ
Yazan:

Baştan sonuna kadar nükte, şak Emsalsiz

Bugünün tanınmış bütün sim doktorlar, avukatlar, tüccarlar

Büyük B

Bir kaç güne kadar

A... Bu geçen ayın

Ahmed Kara — Ayol buna ne kıymet biç-
yim?.. Eti yenmez, derisi yüzülmez!..

Y. Ziya Öniş — Bunu Denizbank'a getir de
Akay için kiralayım: Adalar arasında işletiriz!

DÜNYAYA İKİNCİ GELİŞ!

Masanın başına geçti, vefasız ni-
şanlısına mektup yazmağa başladı:

«Sen benim yegâne büyük aşkım-
dın! Kerime... Artık elveda!.. Fakat ha-
yata göz yummadan evvel, bir daha
güzel yüzünü, güzel gözlerini, güzel
saçlarını hayalimde yaşatmak iste-
dim...

«Kalem elimde, rövelverim önüm-
de, hayalin gözlerimde, ölüyorum
Kerime... Sen beni istemiyorsun, ben
de sensiz hayatı istemiyorum.

«Bu satırları okuduğun zaman ben
hayata veda etmiş bulunacağım...

«Elveda Kerime...»

Mektubu zarfa koydu, kapadı. Ar-
tık ölmekten başka yapacak şey kal-
mamıştı.

— Bir sigara tellendireyim, bir ka-
deh de rakı içeyim, dedi.

Sigarası kalmamıştı, rakısı tüken-
mişti.

— Kader, bu son zevkimi de çok
gördü! Diye söylendi.

* * *

Masanın üstündeki vazoda duran
gül gözüne ilişti. Kalktı, koklamak is-
tedi. Fakat burnunu yaklaştırmak,
gülün yaprakları yerlere döküldü...

Talisizlik onu dört taraftan sarmıştı.

Hiç ürpermeden rövelverini aldı,
şakağına dayadı... Tetiği çekmeğe va-
kit bulmadan silâh patladı...

Tuhaf şey!.. Yaşıyordu, yaralanma-
mıştı bile...

Neden sonra bu patlayanın, rövel-
veri olmadığını anladı. Sokakta bir
otomobilin lâstiği patlamıştı.

Pencereye koştu.

Ortalık güneş içindeydi.

Yollar kalabalıktı. Tramvaylar, in-
sanlar, bütün bir hayat kaynaşıyor-
du...

Munis bir rüzgâr yüzünü okşadı.

— Eğer Kerime yanımda olsaydı,
ben de, bu insanlar gibi mesut ola-
caktım!.

Tam bu esnada kapısının önünden
ihtiyar bir kadın geçiyordu.

Bu kadın, Kerimenin annesiydi. Ne
kadar da çok kızına benziyordu!...
Kerimenin karikatürü gibiydi.

Kendi kendine söylendi:

— İşte kendini bu kadın için öldür-
mek istiyorsun! Bir kaç sene sonra
Kerime de böyle olacak!

Kırıksık bir yüz, kıllı bir çene, fer-
siz iki göz, dişleri düşmüş bir ağız...

Kerime de böyle olacak, bu hale gi-
recek değil miydi?

Rövelverini cebine soktu. Bu esna-
da kapı çalındı. Bir mektup getirdiler.
Kerimedendi.

«Sevgilim diyordu, sana karşı hak-
sızlık ettim. Beni affet ve hemen gel.
Bekliyorum.»

Fakat onun gönlü altüst olmuştu.
Gözlerinin önünde iki hayal vardı: Bi-
ri genç, öteki ihtiyar birer kadın ha-
yalı... Ve artık Kerimeyi sevip sevmeye
diğine emin değildi.

Ateşböceği

REM

Seyfi

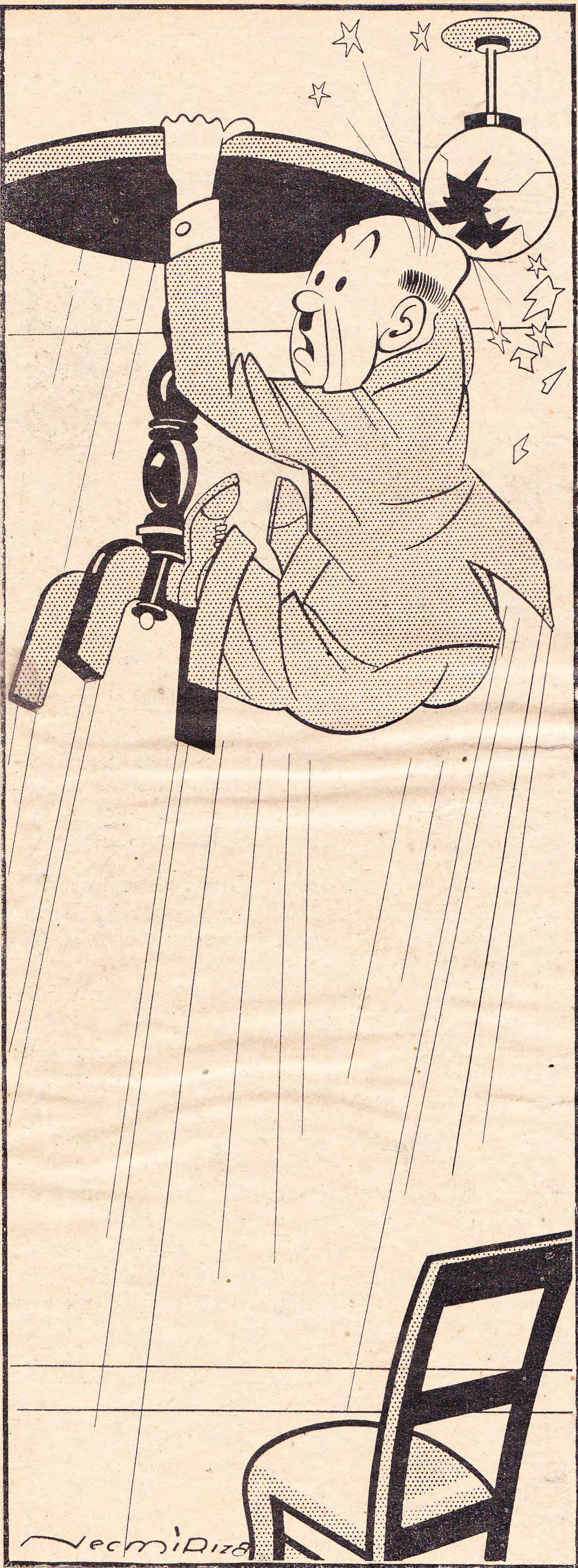

aklid, alay ve lirik şiirlerle dolu
dır.

Muharrirler, şairler, patronlar,
atlar, iş ve devlet adamları...

Destanı

if bir şekilde çıkıyor.

İspirtizma meraklısı bay, gelen ruha: «Karım beni aldatıyorsa masa kımıldasın!» demişti...

Yol üstünde!

Adamın biri evinin kapısını açıp dışarı çıkacağı sırada bir kaldırım amelesinin tam kapı önüne bir sürü kaldırım taşı yığıldığını görür. Hiddetle ameleye çıkışır:

— Bunları buraya ne yığdın be adam! Kaldır taşları yolun üstünden!

Amele cevap verir:

— Peki bayım... Kızma, kaldırayım ama nereye götüreyim?

Adam büsbütün kızar:

— Nereye götürürsen götür bana ne? İstersen cehenne me götür!

Tuhaf bir adam olan amele omuzlarını silker:

— İstersen cennete götüreyim... der. yolunun üstünden kalkmış olur!...

ZEVCE MANTIĞI

Karı koca yolda yağmura yakalanırlar:

Kadın — İşte gördün mü bir kere başıma gelenleri... Yeni giydiğim canım esvaplar rezil olacak Hep senin yüzünden...

Bay — Benim yüzümden mi?

Kadın — Elbet senin yüzünden ya! Evden çıkarken: «Şemsiyeni al! Şemsiyeni al!» diye başımın etini yemeseydin, sana kızıp inadına şemsiyeyi evde bırakmıyacaktım!

İKİ ADAM

— Yahu, bu ayyaşlıktan ne zaman vaz geçeceksin?

— Bende ayyaşlık filân yok yahu... Ben topu topu günde iki kadeh rakı içiyorum!...

— İki kadeh rakı mı? Amma da yaptın hal!...

— Tabii değil mi ya! Yalnız o iki kadehi içince öyle değişiyorum ki, âdeta başka bir adam oluyorum...

— Sonra

— Sonra o adam fazla içiyorsa bundan bana ne birader!

MENDAKKA...

Bir salonda davetlilerden biri bir müddettenberi durmadan anlatıyordu.

Bu sırada civarda bir merkebin birdenbire acı acı bağırdığı işitildi.

Anlatan zat o kadar dalmıştı ki, birden bu müthiş gürültünün ne olduğunu anlıyamadı, sordu:

— Bu ne bu?

Biri usulca mırıldandı:

— Aksi seda...

— Öteki işitmemezliğe gelir. Bir müddet susar diğer zat bir şey anlatırken aynı merkep anırmaya başlayınca:

— Rica ederim! dedi. İkiniz birden konuşmasanız!

Çocuk bu !

Mahkemede, zevc ile mutallakası arasında, dört yaşındaki çocuklarının anaya mı, babaya mı ait olduğu hakkında bir dava cereyan ediyordu.

Bir aralık söz sırası babaya gelince, zeki ve cerbezeli genç, çocuğunu kucağına alarak belîğ ve müessir beyanatta bulunmağa başladı.

Bu esnada çocuk da hüngür hüngür ağlıyor, döktüğü masumane göz yaşları heyeti hâkimeyi heyecan içinde bırakıyordu.

Davayı kaybedeceğinden korkan hasım vekili bir aralık çocuğa dönerek :

— Niçin ağlıyorsun, yavrum?

Diye sorunca, çocuk şu cevabı verdi:

— Çimdikliyor, ne yapayım!...

YANLIŞLIK

Mahkemede:

Hâkim (Maznuna) — Karını dövmüşsün, öyle mi?

Maznun — Evet efendim..

Hâkim — Peki söyle bakalım, bu iş nasıl oldu?

Maznun — Nasıl olduğunu ben de bilmiyorum efendim..

Nasılsa oldu...

Hâkim — «Nasılsa oldu» ne demek?

Maznun — Şey efendim! yani her zaman o beni döğerti de!...

BÜYÜKADADA

Bayla uşak arasında:

— Mehmet...

— Efendim...

— Bir saattir nerdesin?

— Efendim evi kaybettim de aradım...

— Canım hâlâ yolu öğrenemedin mi? Bak eşekler bile öğrendi, sırtına binince kendi kendilerine geliyorlar.

— Efendim onlar yerli, burada doğup büyüme... Biz daha geleli bir hafta olmadı!.

YAŞ!

Kalabalık bir mecliste yaş meselesi konuşuluyordu. Mehribâ sordu:

— Ben kaç yaşındayım?

Pot kırmakla meşhur Bürhan cevap verdi:

— Otuz üç, otuz dört...

Mehribâ, bu tahmine kızmıştı. Ahbablarından biri müdahale etti:

— Bürhan bey, insan kadınlardan bahsederken yaşlarını biraz küçültmek icap eder... Halbuki sen!...

— Çok küçülttüm, değil mi hanımefendi!...

Baharda âşıklar: Biraz muhabbete dalmışlardı!..

Resimli hikâye : Salamonun hastalığı

— Hastayım Doktor..
— Neniz var?

— Efendim yunduz başka, yece başka bir adam oluyorum..

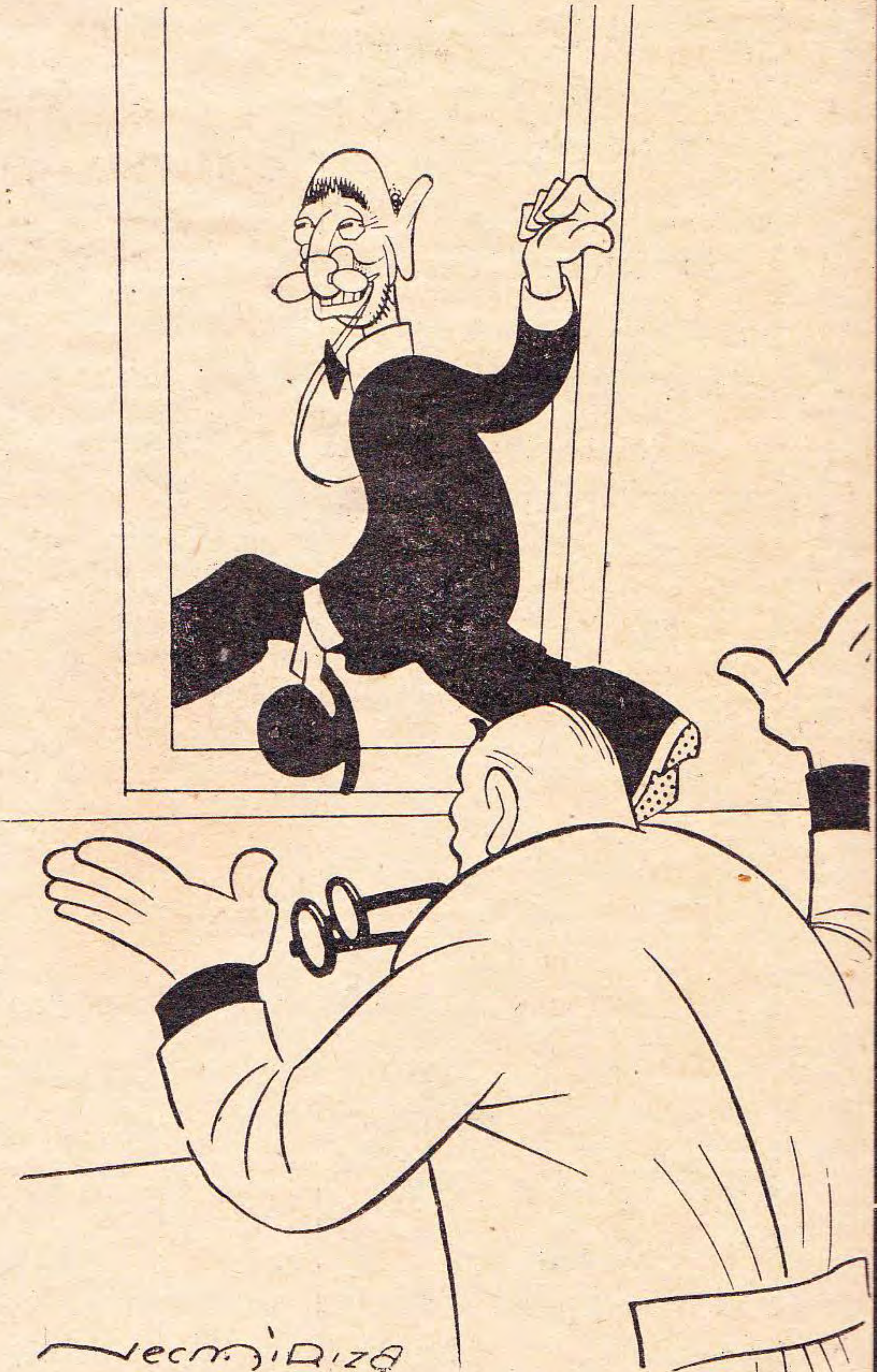
— Anladım, buna: «Şahsiyet tezaufu» derler..

— Türkçesi: Sizde iki adam yaşıyor!..
Merak edecek bir şey değil...

— Şu ilâcı içiniz, geçer..
— Teşekkür ederim. Allaha ısmarladık!

— Peki ama, vizitayı vermediniz..
— Artık vizitayı da otekinden alınız!.

ET BENİ!

Yazan : ERCÜMEND EKREM

Bay Necmi, Büyücadada Yorgolu gazinosunda oturmuş, bir yandan kahvesini içiyor, bir yandan da gazetesini okuyordu. Birdenbire, kulağının dibinde bir ses cınladı:

— Cicim! Arkandaki et beni duruyor mu?

Hemen, fincanı elinde, arkasına dönüp baktı: İncecik beyaz muslin elbisesi, başı yeşil sargılı, nefis bir mahlûk, kızıl dudaklarını açmış gülümsüyor, sürmeli gözlerle kendisine bakıyordu.

— Affedersiniz, kim olduğunuzu...

Cümle ağzında yarım kaldı. Hüviyetini daha ziyade izhar etmeğe lüzum görmiyen nefis mahlûk, tüysüz bir gencin kolunda, çamlığa doğru uzaklaşmıştı.

Bay Necmi, kendi kendine söylendi:

— Allah, Allah!.. Hiç tanımadığım bu kadın, benim sırtımda ben olduğunu da nereden biliyor?

Maamafih, sözleri hoşuna gitmişti. Gençliğinde birçok, pek çok kadınların nazarı dikkatlerini celbetmiş, nüvazişlerine, buselerine mazhar olmuş bu benin, böyle hâlâ, güzel dudaklarda dolaşması, onun gururunu okşamıştı. Kim bilir? Belki deminki mahlûk, eskilerden, eski gözağrılarından

biri idi. Lâkin, hasba, kendini nekadardaki iyi muhafaza etmişti. Ancak yirmi iki, yirmi üç yaşlarında gösteriyordu. Halbuki Bay Necmi bu türlü zevklere veda edeli birçok zaman oluyordu. Filhakika, on beş senedir evleneli, karısı Zahide'nin üzerine gül koklamamıştı. O halde?..

Böylece derin derin düşünüyordu. Deniz hamamından yeni çıkan Bayan Zahide uzaktan bu sahneye şahid olmuştu. Kocasının yanına gelince gürlledi:

— Demek ki sen bu kaltakla utanmadan düşüp kalktın, öyle mi?

Bayan Zahide'nin gözlerinde yaman bir alev parlıyordu.

— Vallahi, karıcığım! İnan olsun ki...

— Sana da inan olsun ki, yarın sabah erkenden, buradan defolup, İstanbul'a gidiyoruz. İlk vapurla hem de..

— Ne var, karıcığım?.. Ne oldu?..

— Ne var, ne yok, ben bilmiyorum. Haydi, eve.. yürü!

Kavgadan son derece çekinen Necmi, hâlâ bitirememiş olduğu kahvesini yarıda bırakıp, kuzu kuzu, karıcığının önüne düştü ve evde başına geleceği düşünce düşünce, yolu tuttu:

Kim bilir, Zahide ona neler yapacaktı.. hem de niçin? Hiç tanımadığı, bir kerecik koynuna almadığı bir kadının ağzından çıkan münasebetsiz bir cümle için.. bu, olur şeylerden değil!

Eve girip te, odalarına geçer geçmez, fırtına koptu:

— Söyle bakayım? Kim o şıllık?

Bay Necmi, iki elini yukarıya kaldırmış, Cenabıhakkı masumiyetine işhad ederek, cevap verdi:

— Alimallah, bilmiyorum, karıcığım!.. Belki, ben denizde iken gördü ise...

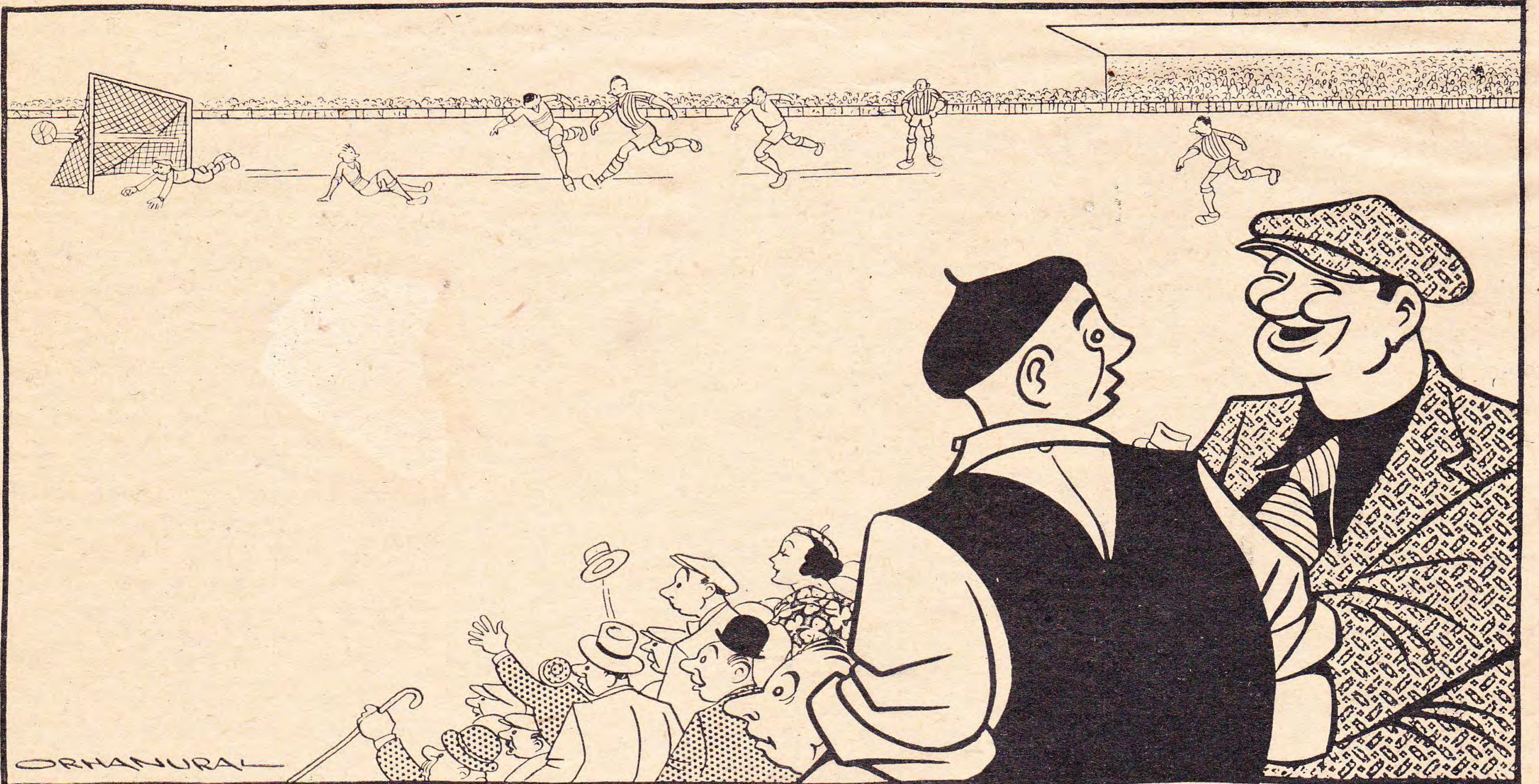
— Yok ,hayır! Belki kundakta iken görmüştür!

— Ayağını öpeyim, karıcığım! Kına-ye söyleme! Şu dakikada nekadarmuztaribim, bilsen...

— Şıfıntının kokmuş kucığında iken, böyle demiyordun ama, değil mi?

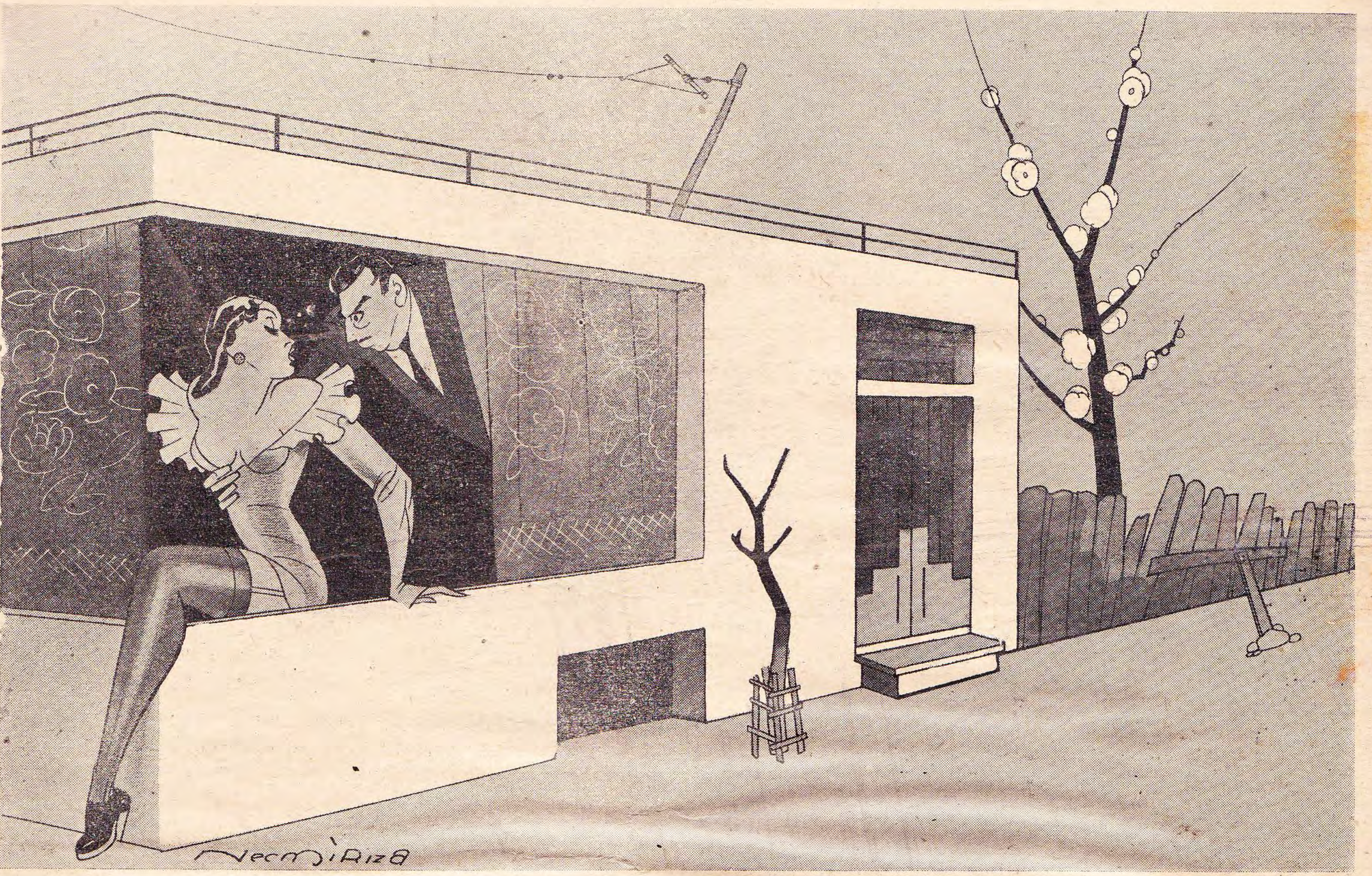
Ah, keşki bu iddia hakikat olsaydı, zavallı Necmi'nin yüreği yanmıyacaktı. Bahusus, bu meseleye sebebiyet veren yosmanın öyle güzel gözleri, öyle lâtif bir endamı vardı ki?.. Hatırladıkça, adamcağızın içi gıcıklanıyordu. Onun bu durgunluğunu, nedamet ve vicdan azabına hamleden Zahide, bir yandan sandık, sepet yerleştiriyor,

Gazetelerden: İzmirililer, Viyana'nın Först takımını yendiler...

— Bunlar Viyananın Fors takımı imiş..

— Yok canım, Viyananın fos takımı olacak!..

Kadın — Benden bıktın, ha?.. Dur kendimi şu pencereden atayım da kurtul!..

avdet hazırlıkları görüyor, diğer taraftan muttasıl söyleniyordu:

— Alçak! Sefil! Hepiniz böylesiniz.. Bir dakika oturmıyacağım seninle artık!..

Akşamı, böylece ettiler. Gece oldu. Zahide, yatağı kendine hasrederek, kocasını minderin üzerinde bıraktı.

Zavallının gözüne uyku girmiyordu. Boyuna zihnini kurcalıyor, böyle en mahrem hususiyetlerine agâh olan bu kadının kim olabileceğini düşünüyordu. Derken, yavaş yavaş hatırlar gibi oldu. Evet.. öyle ya.. o.. ta kendisi!

Necmi, uyuyan karısının üzerine atıldı, omuzlarından tutarak, var kuvvetiyle silkti:

— Ne o?.. Ne var?..

— Kalk, kalk!.. Buldum!

— Neyi buldun?

— Kadının kim olduğunu.. Hatırında mı?. Hani ya, geçen kış ben zatürree olduğum vakit bir hastabakıcımız vardı.. Arkama kuru boynuz çekti idi.. İşte o!..

Arkasından, zavallı Necmi dayanamadı, ilâve etti:

— Ne ilik şeymiş, meğer... Ben o vakit farkında olmadımdı!

Ercümend Ekrem

TEŞEKKÜR

Gece yansı... Beyoğlunda, Doğru yolda.. Boyalı bir kadın, yoldan geçen bir gence omuz vurur:

— Delikanlı, benimle beraber gelmez misin?

— Hayır, teşekkür ederim...

— Gel de sabahleyin teşekkür et!..

....

ONDAN BELLİ!

İki kadın arasında:

— Sizin bay yine bugün ava gitmişti ama dönüşte baktım, elinde ava benzer bir şey yoktu...

— İşte ben de onun için ava gittiğinden emin oldum ya!

....

MARİFET

İki ahbap arasında:

— Nereden böyle?

— Doktordan...

— Geçmiş olsun.. Nen var?

— Bizim oğlan bir onluk yutmuş... Onu götürdüm..

— Vah, vah... Bari çıkarabildi mi?

— Allah için çok marifetli hekimmiş... Yalnız oğlanın karnından değil, bizim keseden de beş lira çıkardı-

SAAT

— Kocacığım, bilsen bugün ne oldu!.. Bizim sofadaki kocaman duvar saati yok mu?. Birdenbire yere düştü. Eğer beş dakika evvel düşseydi, altında oturan annemin başına gelecekti...

— Ah hanımcığım, ben sana kaç defa söyledim, bizim o saat geri kalıyor!..

....

MERAK

— Aman azizim, bitişik dairede oturanların kızı gelin oldu, üç gecedir uyku uyuyamıyorum..

— Çok mu gürültü ediyorlar?

— Hayır, onların gürültü ettikleri yok... Yalnız ben bütün gece, acaba ne ses çıkacak diye kulağımı duvara dayayıp dinliyorum!..

....

ZIRILTI

— Ne o, radyodan bıktın galiba... Artık eskisi gibi saatlerce çalmıyorsun!

— Yok, bıktığımdan değil.. Kaynamam misafirliğe gitti.. Biz de o gelinceye kadar başımızı dinliyeceğiz!

— İşte dünyanın en büyük şelâlesi.. Bayanlar biraz susarlarsa, suların nasıl müt-hiş bir çağiltile aktığını duyarsınız!..

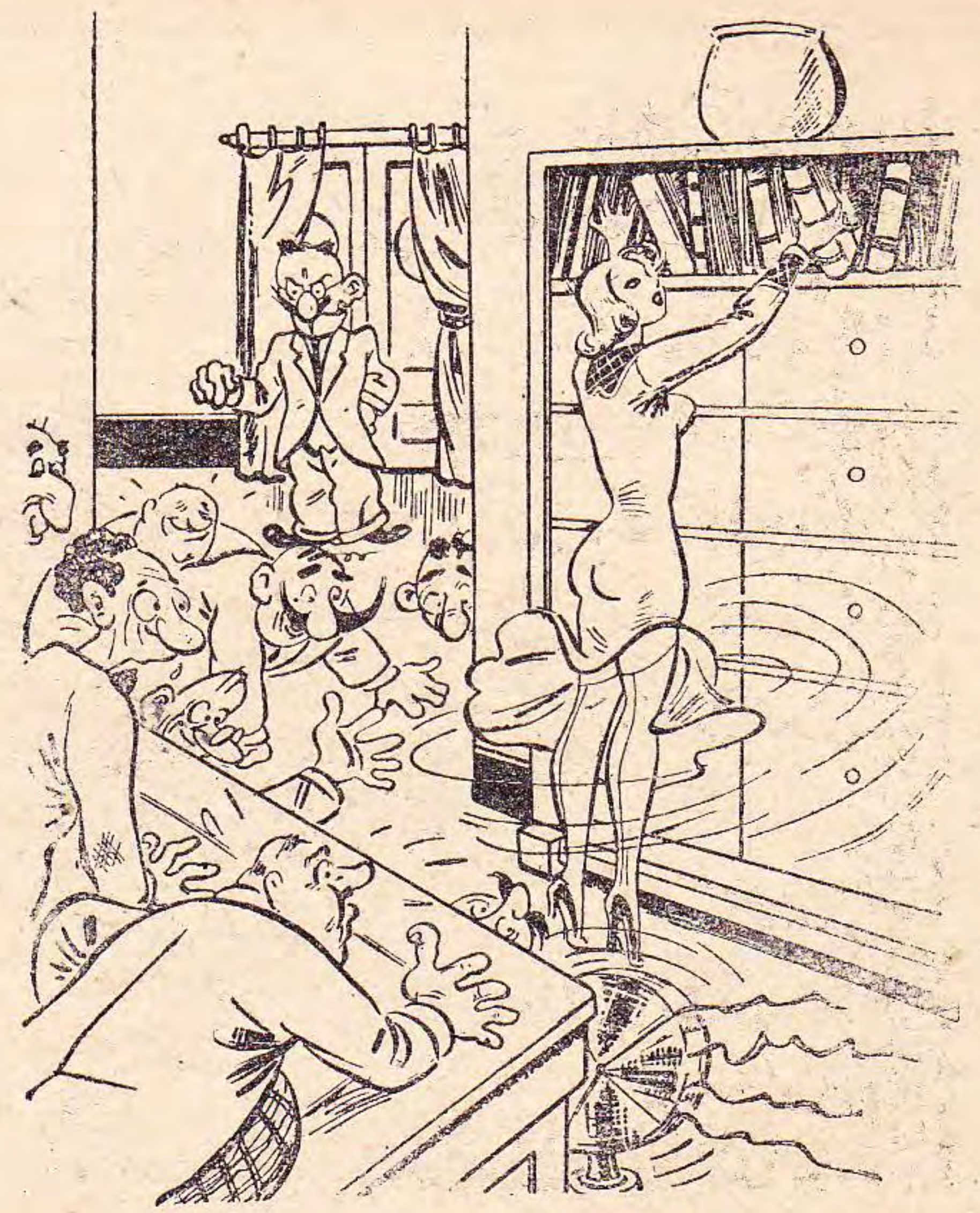
[İtalyan karikatürü]

— Gel çadıra da senin resmini çekelim...

— İstemem.. Bak, kardeşimin çekti-
ler de karnı şişti!

[İngiliz karikatürü]

Kız — Ayol, deli misiniz, bu kış gününde vantilâtörü ne diye açıyorsunuz!..

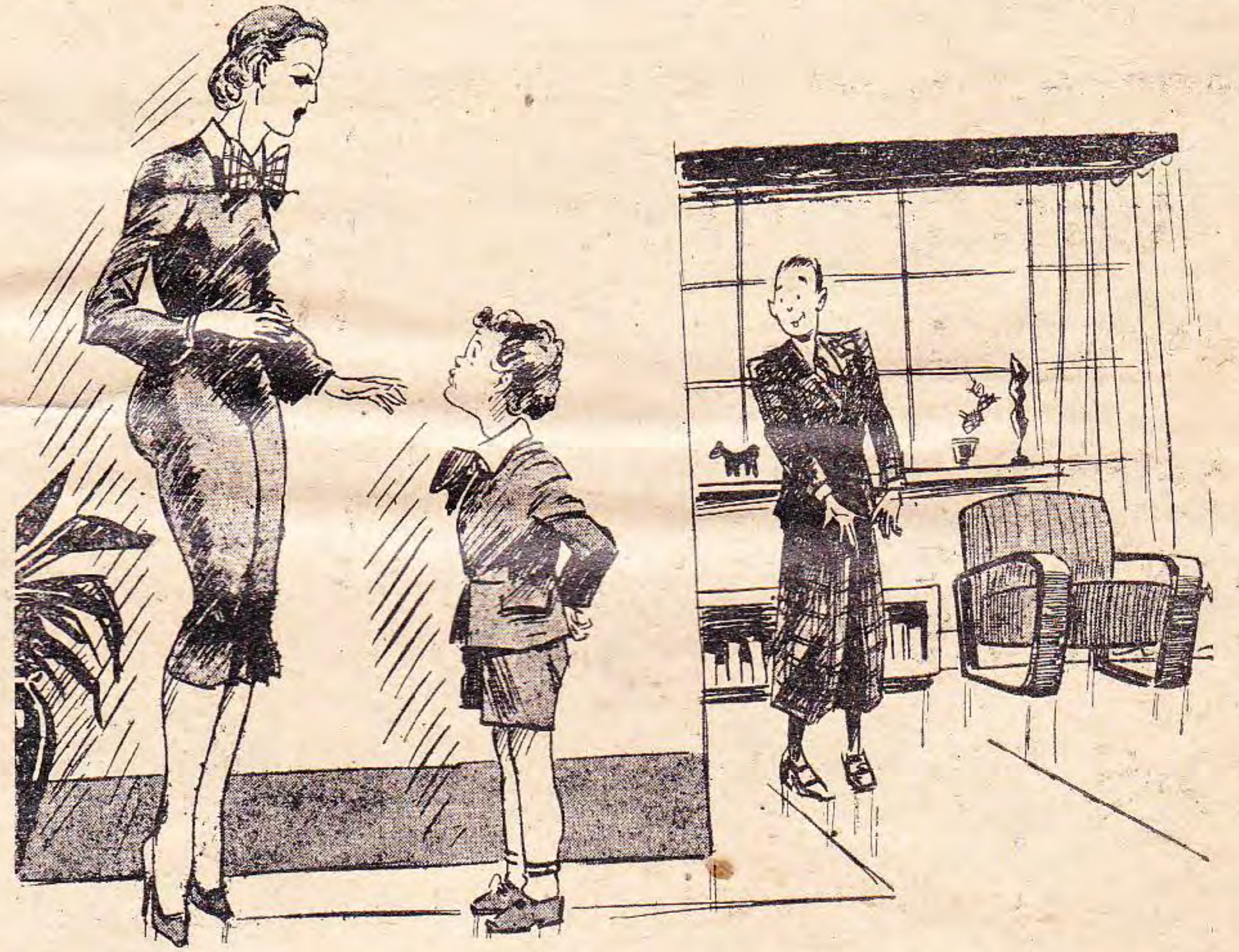
[Fransız karikatürü]

— Resminizi nasıl çekeyim?.. Atı mı tercih edersiniz, bisikleti mi?..

— Şu güzel kızı!..

[İtalyan karikatürü]

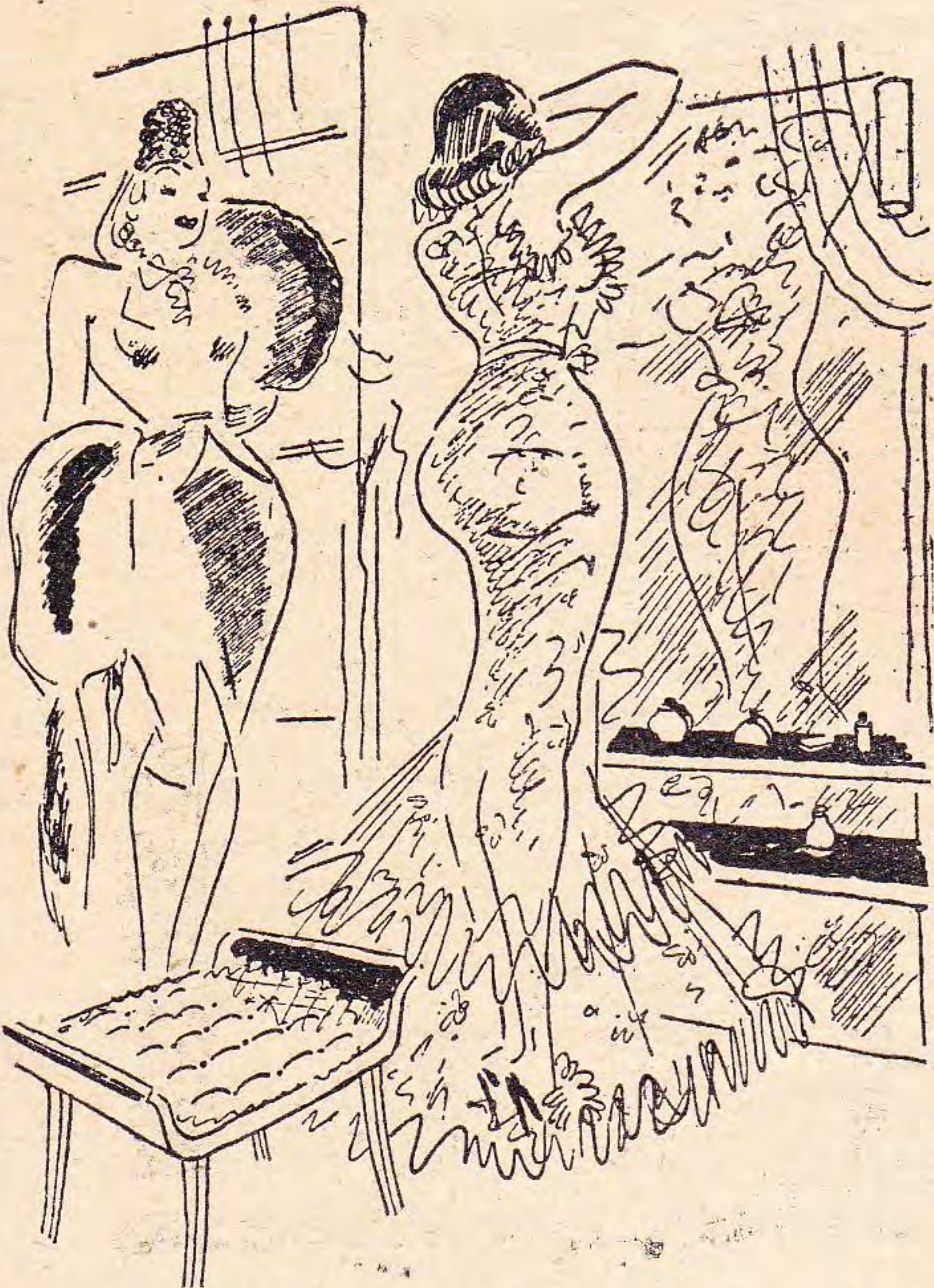

Çocuk — Uslu durursam bana bir öpücük verecektiniz, değil mi?..

Mürebbiye — Evet...

Çocuk — Ben onu ağabeyime sattım.. Haydi, ona veriniz!.

[Fransız karikatürü]

— Lili evlendi.. Haberin var mı?..

— Duydum.. Bahtiyar adammış...

— Kocası mı?

— Hayır, babası!..

[Itäläsen leikkotähti]

A vintage advertisement for Beykoz shoes. The top features the brand name "BEYKOZ" in large, stylized letters, followed by "KUNDURALARI" and "SIK VE SAGLAMDIR". A man in a military-style uniform holds a large, detailed illustration of a leather shoe. A small logo with "BEYKOZ" is visible near the shoe. The bottom left has a shield logo with "M" and "B", and the bottom right features the text "YERLI MALLAR. PAZARLARI". The word "Selah" is in the top right corner.

FAZIL ÇİL İLÂCI

Yüzdeki leke ve
Çilleri
çıkartır

Her
Eczanede
bulunur.

Yüzdeki çil, sivilceleri,
bayanların doğum leke-
lerini giderir

Dişlerinizin

daima sağlam ve beyaz

kalmasını isterseniz

PERTEV

DIŞ MACUNU

kullanınız

PERTEV

DIŞ MACUNU

Dişleri inci gibi beyazlatır
ve diş etlerini kuvvetlendirir

Ademi iktidara

ve

Belgevşekliğine

karşı

HORMOBİN

tabletleri

Her eczanede arayınız.

Posta kutusu (1255 Hormobin)

Galata, İstanbul

Diş Hekimi

Ferit Ramiz

Hergün öğleden sonra

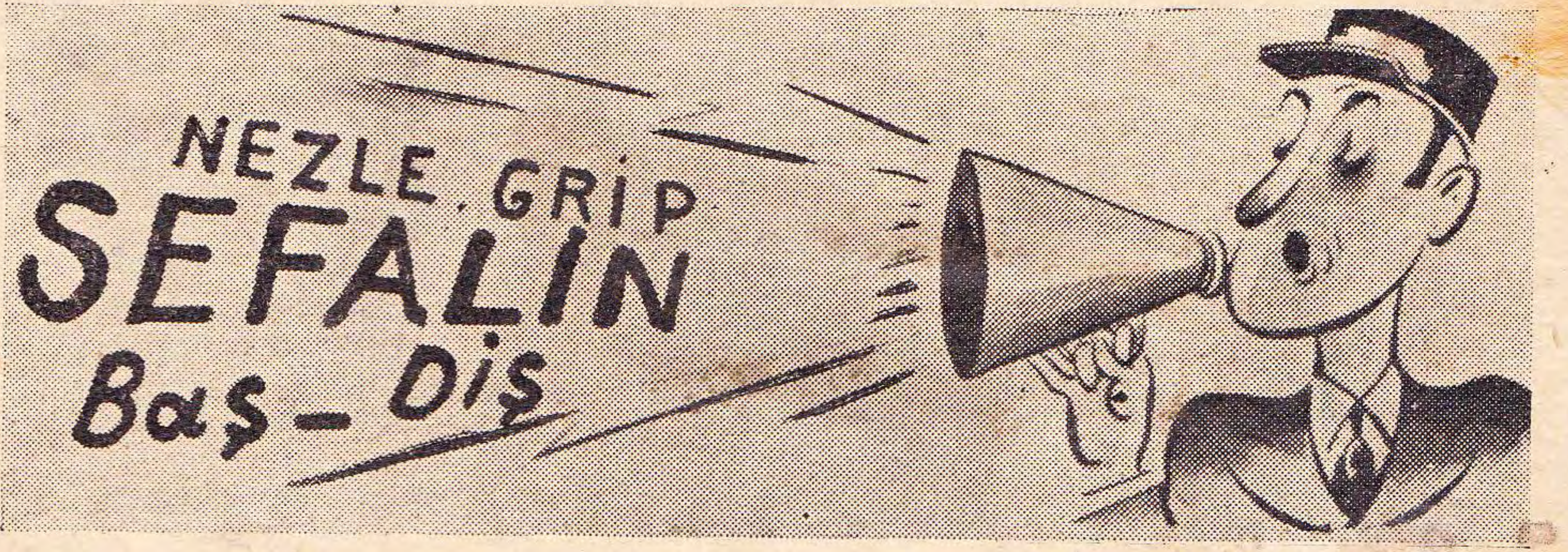
DIŞ ve ÇENE RÖNTGENİ

Beyoğlu, Tünel, İstiklâl caddesi

Santa Maria karşısında

Havalar serin gidiyor... Dikkat ediniz...

Ufak bir üşütme başınıza bir hastalık çıkarabilir.

Nezle - Grip - Baş - Diş - Romatizma

ve bütün ağrıları, kadınların ay sancılarını derhal
geçiren SEFALİN'i her yerde ısrarla arayınız.

SEFALİN

1 — 12 lik ambalajlar içerisinde. Taklidlerinden sakınınız.

REKTA PATI

İç ve dış basur memelerinde, basur memelerinin her türlü iltihapların-
da, cerahatlenmiş fistüllerde, kanayan basur memelerinin tedavisinde
daima muvaffakiyetle şifayı temin eder.

Güzel ve beyaz dişlerle süslü

Bir tebessüm aşkın başlangıcı olur

Dişlerinizin parlaklığını muhafaza ederek te-
bessümünüzün tazeliğini vikaye ediniz. Bunun
için de gayet antiseptik ve güzel kokulu
meşhur DENTOL diş suyu ve macunu kulla-
nınız. Pasteur'ün tettebbüatı esasına tevfi-
kan istihzar edilen DENTOL diş suyu ve macunu

diş etlerini kuvvetlendirir, ağızda güzel
bir koku bırakır ve dişlerin beyazlığını
muhafaza eder. DENTOL bütün eczanelerle
başlıca parfümörilerde satılır.

Dentol

Her yerde DENTOL isteyiniz. Eczahanelerle

Parfümörilerde satılır.